

Библиотека
ХУМОР И САТИРА

Милутин Ђуричковић

СВЕ, СВЕ, АЛИ ЗА ИНАТ

Антологија афоризама за децу и младе

Алма

Београд, 2007.

Милутин Ђуричковић

СВЕ, СВЕ, АЛИ ЗА ИНАТ: Антологија афоризама
за децу и младе

Рецензент Владимир Павловић

Главни уредник Ђорђе Оташевић

Корице Милан Бештић

Технички уредник Горан Оташевић

Коректура Драгана Лазивић

Издавач „Алма”, Београд

Штампа „Скрипта интернационал”, Београд

Тираж 300

ISBN 978-86-84023-68-3

almabg@sezampro.yu

www.alma.co.yu

Београд, 2007.

УВОД

Највеће књижевно дело је реченица.

Станислав Јежи Лец

Ова књига је намењена, пре свега, деци и младима, са основним циљем да се упознају са *афоризмом*, као посебном сатиричном врстом. Антологија окупља наше афирмисане, али и мање познате афористичаре из Србије, Црне Горе, Републике Српске, па и дијаспоре: Аустрије, Немачке, Холандије, Француске, Швајцарске, Шведске, Румуније, Аустралије, Канаде и Сједињених Америчких Држава.

Аутори су заступљени са два или више афоризама, који потичу из многих самосталних и заједничких књига, из антологија и панорама, из листова и часописа, превасходно намењених хумору и сатири.

Изабрани афоризми доносе обиље смеха, хумора, духовитости и шале, али, са друге стране, указују и на све оно што у свакодневном животу заслужује критику, осуду, или било који други вид пажње. Књига ће добро доћи свима онима који изнад свега воле смех, разоноду и ведру страну живота. И поред тога што су, првенствено, духовити и смешни, афоризми могу бити озбиљни и врло критични, као што и сам живот понекад то уме да буде.

Надамо се да ће у овом избору афоризама деца и омладина пронаћи доста тога лепог и занимљивога, корисног и поучног. Уосталом, да не дужимо.

Читајте и уживајте!

М. Ђ.

МИРОСЛАВ АНТИЋ

– Вино је оно што у шприцеру остане кад би се извадила сода.

– Далеко је кад имаш тату, а мама је поред тебе.

– Дрво је за учење деце да расту.

– Пертла је мука на ципели, јер стеже.

– Свећа се прави од једне пчеле која плаче.

АЛЕКСАНДАР БАЉАК

- Брбљиве рибе завршавају каријеру у конзерви.
- Да нисам смотан, где би ми био крај.
- Дете је нашло кутију шибица. И би светлост.
- Кад неко значајан умре, сви медији то објаве, а кад се неко значајан роди, сви ћуте!
- Можда нисам геније, али једино то знам да радим.
- Не могу више да ћутим. Пукао бих да ово нисам рекао.
- Сви ми грешимо. Неки више, неки стално.
- Тата, вук је био добар! Све је појео!
- Ћорава посла се склапају у два-три ока.
- Шупља глава просипа памет.

ВЛАДА БАТИНИЋ

– Ако се кривци враћају на место кривице, онда ћу када завршим школу постати професор.

– Ана ми је изјавила љубав. Рекла ми је да сам коњ, а зна се колико она воли животиње.

– Ау, што је школа zgodна! Има више девојчица.

– Весна је лош математичар. Не рачуна на мене.

– Да је од колевке па до гроба најлепше ђачко доба, најбоље су разумели понављачи.

– Директор: *“Основни задатак школе је да нас изведе на прави пут. Да постане...”* Ученик: *“Аутистичери”*.

– Дуга коса – кратка памет, девиза је фризера.

– Еволутивни пут мајмун – човек отворен је у оба смера.

– Једино су у ЗОО врту вуци сити и овце на броју.

– Новинарску секцију су основали они који не умеју да чувају тајне.

– Руменило је ликовни израз заљубљених.

МИЛАДИН БЕРИЋ

- Једино сам сигуран да нисам сигуран.
- Код нас се изузетно цијени мозак. Поховани.
- Откад покушавам да ништа не чујем, нарасле су ми уши.

МИЛАН БЕШТИЋ

– Ја сам један од многих, а то није мало!

– *Је л видиши у ѓорњем левом уџлу ѓрозора?* Видео бих када би ти склонио прст са монитора!

– Лав није љубитељ брзе хране, јер зец уме да трчи.

– Нисмо дали ниједан гол. Противнику не дајемо ништа.

– Фризерском салону за децу потребан анестезиолог.

– Шта вреди што је тастатура водоотпорна, кад ја не умем да пливам.

ЗОРАН БОГДАНОВИЋ

- Лакмус остаје лакмус и кад промени боју.
- Молим да и у школама уведете позитивну нулу, како не бих понављао разред.
- Не истрчавај пред руду, ако ниси каскадер.
- Учим на грешкама од малих ногу, али и грешке су порасле.
- Шта можемо данас, не остављајмо за слеподне.

РАДИВОЈЕ БОЈЧИЋ

- АВ! Кад ти кажем људски.
- Ајд “*hao*”, кад ти кажем српски.
- Алпинисти су се свима на главу попели!
- Доста тога имамо у виду. Треба нешто имати и на уму!
- Дајте ми тачку ослоња, хоћу да се одупрем.
- Доста нам је истине. Кажите ви нама како је стварно било.
- За неколико дана дођите сутра.
- Знам једнога који се хвалио да на часу историје никад није добио кеца из математике.
- Ја стално слушам рок, а моја сестра стално прича о испитном року.
- Јуче смо их победили. Ми смо погодили три, а они један прозор.
- Кад ја нацртам троугао, катета ми увек испадне дужа од хипотенузе.
- Ко каже да деца неће у радничка занимања. Па, гледај колико њих одоше у хејви–металце.
- Ко може рећи да се бар пекари не боре против цабалебарења.
- Крајем сваке године највећи раст бележе – деца.

– Лако је мени да будем бољи од свог оца. Само не знам како њему успева да буде гори од мене.

– Мени мама прво узме кусур, па ме онда шаље у куповину.

– Мој отац има сељачко порекло, али сам зато ја татин син.

– Мој отац се осећа као судија. Стално ме њему туже.

– Најбољи друг моје старије сестре има неколико имена. Једном се зове *драги*, други пут *мили*, а веома ретко Васа.

– Никако ми није јасно да све грдње које сам добио могу да се напишу са тридесет слова.

– Онима који иду главом кроз зид, сва врата су отворена.

– Отац градио пруге. Син обија прагове.

– Скраћеница за нуклеарне електране је *НЕ*.

– Уместо филма, у биоскопу ми се увек нацрта неки маторац.

– У нашој учионици била би типина да учитељица толико не виче.

– Цар животиња може да прави лакрдије једино у циркусу.

– Чизма главоњу чува.

РАТКО БРКОВИЋ

– Ако се на сопственим грешкама учи, запуштамо огромно градиво.

– Глобус и не хаје што је Земља округла.

– Марљиви су само на лењој пити.

– Није он баш толика овца. Већи је ован.

– Пошла мама на пијацу да купи плату.

– Професор је, али му жена држи предавање.

ВЕСЕЛИН БРНОВИЋ

– Говорили су да на младима свијет остаје, а млади одоше у свијет.

– Дјеца би можда могла да поправе свијет, али брзо одрасту.

– Ми знамо пут до школе, али не знамо из школе.

– Нијесам ништа написао, али су ме прочитали.

– Он се држи дате ријечи само кад му је рјечник у рукама.

– Перица је као права буква, а учитељица каже да му фали даска.

– Скратили су нам часове. Дошло је и наших пет минута.

– Умјесто да види оцјене, мој отац гледа учитељицу.

– У школи је био слаб математичар. Једино су му функције ишле од руке.

ВОЈИСЛАВ ВОЈИН БРНОВИЋ

– Математика је многим проблем. Никако да одмакну од јединице.

– Младима је омогућено да се истакну у свим сферама живота, али шта вриједи у оваквој атмосфери.

– Најтежа лекција му је била да прочита самог себе.

– Наставник физичког васпитања се нашао у чуду. Сва дјеца савладала колут назад, али никако не могу колут напријед.

– Одсуство родитеља на родитељском састанку Перица правда тиме што су се још јесенас одселиле ласте.

– Осим праве и криве линије, постоји и линија мањег отпора.

– Перица каже дјевојци да му је она цио свијет. “*Благо теби, ти не мораш да учиш географију*”, одговори му она.

ЈАСМИНА БУКВА

- Ја у школу идем и до бар сам професор.
- Није ово само моја земља. Моја је и саксија!
- Пршти, пршти бела стаза, ево нама – мраза!
- Сад се све наше бајке завршавају: “*Било једном...*”

ВЛАДА БУЛАТОВИЋ ВИБ

- Будите слободно глупи! То не боли.
- Лако је бити лав када направиш пустињу око себе.
- Навијач је човек коме је глава подељена на два гола.
- Нека деца не могу да живе боље од родитеља. Родитељи живе тако да боље не може.
- Тешко је бити светиљка у народу у коме се деца на сијалицама уче гађању.
- У здравој јабуци здрав је и црв.
- Уџбеник је књига која непрестано открива Америку.

КОМНЕН БУЛАТОВИЋ

- Да ми није средине, саставио бих крај с крајем.
- Кад родитељи почну да туку своју дјецу, то је сигуран знак да су се препознали у њима.
- Не пада ивер далеко од иверице.

БОЖИДАР ВАСИЉЕВИЋ

– Да не постоји јединица, добио бих и неку другу оцену.

– Добио сам слабу оцену из матерњег језика. Зато матери то нисам могао да објасним.

– Неки су постали од мајмуна. Неки још нису.

БОГОЉУБ БОБАН ВЕЛИМИРОВИЋ

– Вања, који ти је предмет најдражи? “*Велики одмор*”, спретно одговори првачић.

– Држали смо се за руке и нежно се гледали. Наша љубав би трајала сигурно до седмог спрата, да нас на трећем није срео њен намргођени тата.

– Могао бих и ја да одмарам поподне, али ми пријеподневни домаћи то не дозвољава.

– Не знам зашто се моји љуте што брзо једем.

– Не радим физичко васпитање. Хоћу да будем интелектуалац. Ја само желим да брже порастем.

– Растојање између куће и школе много је краће кад се враћам кући.

– Тата прима плату, а мама више пара има.

ГОРАН ВЕЉКОВИЋ

– „Видећете ви кад ми дођу тате!” – рече дете из модерног брака.

– Вишак школа због мањка деце можемо претворити у старачке домове.

– Деца више не читају стрипове. Све те невероватне авантуре имају и на ТВ дневнику.

– Када крстарење Средоземљем буде коштало као крстарење Интернетом, и ја ћу негде да отпутујем.

– Кока кола лајт! Да подригујете нежно.

– Купим ја скутер, дођем на пумпу, и кажем: „Мајсторе, до врха!”

– Мала матура кошта као велика, а велика као мања свадба.

– Нисам написао диктат на часу. Не волим ничију диктатуру.

– Прасе мамино се упрљало. А ти, свињо матора, бриши ноге кад улазиш.

– Све што пишем, пишем крупним словима. Кад оматорим, да могу да прочитам шта сам све лупао.

– Учиш једно, радиш друго, а живиш од трећег.

– Учитељи, не туците децу! Заборавиће оно мало што су научили од вас.

ДУШАН ВИДАКОВИЋ

- Гризе га савест, пошто је све остало сам изгризао.
- Грип је одличан да не љубиш ближњег свог.
- На крају ће све доћи на своје место. Али, то је крај.
- Тај не би ни мрава згазио. Међутим, човек није мрав.

МИЛОВАН ВИТЕЗОВИЋ

– Ако је у питању заљубљивање на први поглед, шарам на све стране!

– Ако све кестенове у граду посеку, како ће долазећи знати које су очи кестењасте.

– Ако си прави друг, дај ми да потпишем твоје љубавно писмо, ионако пишемо на исту адресу.

– Дрвећу по парку најтеже падају прве љубави: срца се најдубље урезају.

– Заљубљенима је свака капија тријумфална.

– За разлику од вука, Црвенкапа мења ћуд, али не мења капу.

– Знамо се од малих ногу, само што на твоје ноге нисам обраћао пажњу.

– И бела рада једног дана поцрвени.

– Иде ми љубав под руку.

– Извини што ти прилазим на улици, али не знам бољи начин како да се упознам са твојом другарицом.

– И мени је лакше кад нисам у заблуди.

– Ја сам толико стидљив да без твоје подршке нећу моћи да ти кажем оно што од мене очекујеш.

– Кад падне камен са срца, ставља се у прстен.

– Ко је на крај срца, на ивици је провалије.

- Ко се саплете на луди камен, пада на све форе!
- Крећемо у експедицију на лепши пол!
- Лепота је пролазна нашим улицама.
- Мислио сам да ти писмено изјавим љубав, али сам се плашио да не промашим тему.
- Много си неуредна. Све си ми у главни испретурала.
- Можда сам ја и барон Минхаузен, али вас копка могућност да будете бароница!
- Немој да се понашаш тако непријатељски. Тужићу те професору историје.
- Није ме донела рода, пред вас сам пао с Марса!
- Нисам принц из бајке. Бајке сам управо надрастао!
- Ниси ти тако глупа, да ти се ја не бих допао!
- Окорело је једно срце. На стаблу букве.
- Погодан сам за успомену и дуго сећање.
- Пољубац је директно преношење оно што ти је на врх језика!
- Пошто сте Ана, не уображавајте да сте и Карењина!
- Прво играш кликера са девојчицама, а онда то наставиш бацањем ока на њих!
- Пружи ми руку са сатом, да бих видео је ли време за нашу љубав?
- Сунчев систем стрепи. Заказао сам судар једној звезди.

– Ти ми се понекад свиђаш, али остале ми се редовно свиђају.

– Увек се појави неко ко ће да као пуж од вашег срца направи себи кућицу!

– У коју сте школу за лепоту ишли?

– Уозбиљимо се. За игру никад није касно!

– У фармеркама свет је тесан.

ВЛАДИСЛАВ ВЛАХОВИЋ

– И када су ми цвјетале руже, био сам алергичан на полен.

– Кад су јој говорили да усавршава језик, нијесу мислили да пуно прича.

– На полугодишту је имао прелазну само из великог одмора.

– Нема привилегованих, једино је неко добар са професорима.

– Они су ми говорили да има времена. Ови ме сада питају гдје сам био до сада.

– Овдје ништа не може проћи без прелазног периода.

– Родитељи говоре да сам као вила. Они граде, а ја разграђујем.

– Све смо научили на туђим грешкама, сада на својим утврђујемо градиво.

– Чудо се догодило тек када је чаробни штапић постао мотка.

ЈЕВТИМИЈЕ ВОЈИНОВИЋ

– Баш ми је жао деце строгих наставника. Они никада не губе час.

– Добри ђаци се одмарају на одмору, а лоши на часу.

– Има нека чудна веза: тата скида каиш, а Перици падају панталоне.

– Име се добија по некоме. Надимак по заслуги.

– Моја сека је баш глупа. Никако да запамти где станује. Стално је неки дечак прати кући.

– Морам да променим пара у клупи. Ова Јелена шапуће само за двојку.

– На дечјем маскенбалу се виде неостварене жеље родитеља.

– На питање шта је то акција и реакција, Перица одговара: *Кад девојцицу њовучеш за косу, а она ти одребе.*

– Немојмо се љутити на оне тете које нам буше лопте. Њиховој деци је много теже него нама.

– Пословица *Како радиш, тако ти се враћа* уопште није истинита. Ја тату никад нисам тукао.

– Свако дете има шансу да постане човек. Већина старијих је то прокоцкала.

– Тајна је када ти неко у поверењу каже нешто што сви знају.

- Тежа је мамина суза, него татина рука.
- Школско звоно је прави друг. Предухитрило је многе кечеве.

МИЛОВАН ВРЖИНА

– Био сам најбољи ђак у разреду, све док нису почели да ме питају.

– Деца мађионичара добијају батине – чаробним штапићем!

– Ђорђе за Лазу, Мирко за Ђорђа, Славиша за Мирка... И извукосмо некако квадратни корен.

– Избачен сам са писменог, зато што сам шапутао усмено!

– Историја се понавља, али сигурно мање од наше историчарке.

– Јадранка ми је написала љубавно писмо и направила две граматичке грешке. Прва је: *да ме не воли*, а друга: *да ће увек волећи Сашу*.

– Ја сам зимски распуст провео радећи. Радио сам шта сам хтео!

– Ја сам паметнији. Како школска година одмиче све више попуштам.

– Јасна је спалила моје љубавно писмо. Тако је међу нама планула љубав!

– Кад је пропитивање у разреду, сви се скупимо. То је доказ да се сва тела на на часу пропитивања скупљају.

– Ми идемо у школу све до факултета, а наставници све до пензије.

– Највише похвала школи чуо сам од оних који је нису завршили.

– Наш стан је тако мали да стално и код куће стојим у ћошку.

– Ненад има жицу за математику. Све задатке решава телефоном.

– Од колевке, па до гроба, најлепше је на распусту!

– Од свих математичких радњи, у школи највише волим дељење ужине!

– Он је њој рекао: *“Ти сигурно лејо њеваш, имаш ноже као славуј!”*

– Понављање је мајка мудрости, па ћу, изгледа, у мом разреду једино ја испасти – мудар.

– Професорку математике требало би опоменути. Она у школи задаје највише проблема.

– Светозар је одбио да обуче радно одело, јер му се тога дана у школи ништа није радило.

– Тата ми је купио компјутер. Сад прецизније грешим у решавању задатака.

– Тата није знао шта да каже на родитељском састанку, па сам морао ја да му шапућем.

ЖИВКО ВУЈИЋ

– Волим Земљу, волим Мјесец, волим Сунце... А највише волим оно што се окреће на ражњу.

– Ово благостање је неподношљиво.

– Шта вриједи што смо у двијехиљадитој, кад су испред толике нуле.

СТЕФАН ВУЈЧИЋ

– Казали су ми да сам постигао незапамћени успех, па сам пожелео да постигнем успех какав ће се памтити.

– Казали су ми да сам суви геније. Отада стрепим да не постанем мокри геније, иако не знам шта то значи.

– Сократ је смео да призна да ништа не зна. А шта би било са мном да тако нешто изјавим у школи?

– Треба улагати у вакуум. То је најсиромашнија област на свету.

– У школи неко седи на клупи, а неко на ушима.

СЛОБОДАН ВУКАНОВИЋ

- Кад видим хљеб, увијек се сјетим глади.
- Ко се воли, тај се воли.
- Многима су снови само рудник жеља.
- Ријечи су степенице за лет, али и за пад.

ВАСИЛИЈЕ ВУКОВИЋ

- Бијели снијезни покривач је у црно завио околна села.
- Вечерње изласке чинимо свакодневно.
- Дневне потребе витамина треба узимати свакодневно.
- Идемо да одсједнемо мало у стојећем ресторану.
- Наредне седмице ћемо имати одговарајући изненадни контролни задатак.
- Наша одбрана је дјеловала офанзивно.
- Овакве појаве су доста ријетки изузеци.
- Сада градимо кућу у изградњи.
- Те ноћи је владао невиђени мрак.
- Ударац је завршио преко гола.

ГОРАН ВУЧКОВИЋ

– Да би у клупи имао пара, не смеш да будеш непар.

– Дечаци, јуче је био родитељски састанак. Зато је данас хајдучки растанак.

– Дечаци који вуку девојчице за кике нека се после на жале када их оне буду вукле за носеве.

– Зар је то могуће – да неко добије слабу оцену из хемије, иако је десет дана учио? Е, па, могуће је, ако је тих десет дана учио географију.

– Као клинац се плашио Баба Роге, а сада је порастао, па се плаши само математике, физике, историје...

– Не ваља када редари успостављају ред, а не знају да је основни ред да буду и другари.

– То је права несрећна љубав. Моја главна симпатија је у првој клупи до прозора, а ја сам у задњој до врата.

– У историји још није забележен случај да је неки ученик побегао са одмора, па се вратио на час.

ГОРАН ГАЋЕША

– Ако будем јео грашак, бићу висок као тата. А ако га не једем, хоћу ли бити бар мало бити виши?

– Батина је изашла из раја. Није била добра.

– Баш волим што сам дете! Свакоме се свиђам.

– Био сам код деде на селу. Његов петао кукуриче као швајцарски сат.

– Види ждребе! Исти коњ!

– Волим тату и маму. То су моје прве играчке.

– Дедин коњ је сујевран. Стално носи потковицу.

– Док сам ја покушао да заволим супу, она се већ охладила.

– Другови и другарице су ме вукли за уши. Зашто сваки рођендан мора да ми преседне?

– Жао ми је кловнова. Њима се сви смеју.

– Зову ме *мамина маза*, мада сам и *шайин син*.

– Зубе перем редовно. Једном месечно.

– Извео сам сестру у шетњу. Она је мој кућни љубимац.

– И ја сакупљам салвете. Требају ми за нос.

– Јужно воће не расте на дрвешу, него на југу.

– Јуче сам из физике добио двојку, а данас јединицу. То је закон релативитета.

– Јуче сам се заљубио у једну девојчицу, али бојим се да то већ предуго траје.

– Када завршим школу, бићу риболовац. То ми је хоби.

– Када мој тата кува, то је празник. Сви идемо у ресторан.

– Кад се једе, не прича се. То ми за столом одрасли непрестано говоре.

– Како да учим страни језик када ништа не разумем?

– Крава није хтела да нам да млеко, па је бака морала да је помузе.

– Можете ме сматрати одраслим. Прележао сам мале богиње.

– Мој тата је богат. Ја сам његово злато.

– Наравно да знам шта је рода. То је моја мама.

– Не знам зашто ме је учитељица послала у ћошак, кад је тамо само зид.

– Нема потребе да учитељица зове моје родитеље у школу. Они су је давно завршили.

– Није истина да змајеви не постоје. Управо сам једног направио.

– Победили смо их зато што смо имали бољу тактику, а и лопта је била наша.

– Помогао сам деди на њиви. Добро сам му заврнуо рукаве.

– Решио сам да будем добар, па како ми буде!

– Родитељи ми не дају да играм видео игрице зато што су заразне.

– Сви ми кажу да личим на маму. Нећу да будем девојчица!

– Тата и ја се одлично слажемо. Волимо исту жену.

– Тата и мама су ми купили пса. Сада ће и мене неко да слуша.

– Тата нам је скувао ручак. Он воли да експериментире на нама.

– Тета ми је поклонила бицикл. Како ми мало треба да је заволим.

– У аутобусу обавезно седнем. Чувам место старијим особама.

– Уз помоћ маме и тате, могу о себи да се бринем.

– У случају контролног задатка, браним се пушкицама.

– Учитељице, извините што сам закаснио. Тата се успавао.

– Чика зубар ми је извадио зуб, да би га поправио.

– Чувају ме деда и бака. Они су моји телохранитељи.

РАДОЈЕ МАЂО ГОЛОВИЋ

- *Испливаћемо*, рече нилски коњ.
- Марица је на ивици лудила.
- Сан сваког вола је да једног дана постане Бик Који Сједи.

РАДМИЛА ГРЕБОВИЋ

- Будуће бајке за нашу децу ће почињати: *“Једном давно кад ти је тата био зајослен...”*
- Живимо као компјутери. Хранимо се подацима.
- Ипак се окреће, рече власник кључа.

РАТКО ДАНГУБИЋ

– Какав је он имао кликер, најбоље знају они што су му копали рупе.

– Ко се пропиње, не стоји чврсто на земљи.

– Лаж: *Истина је прва њочела!*

– Љуби ближњег свог, али не балави.

– Мајмуни су иза решетака. Нека виде како завршавају дезертери еволуције.

– Не може се стопама оних који се вуку по блату.

– У вама чучи писац. Натерајте га да устане.

– У мени се боре будала и геније. Плашим се да паметнији не попусти.

– Црвенкапа би морала да разуме вука. Она је била у његовој кожи.

– Човеку који пузи, тло није под ногама.

СНЕЖАНА ДАЧИЋ

– Замењујем стабилну тројку из домаћинства за две половне двојке из математике и физике. Шифра: “*Чиста замена*”.

– Пред полугодиште увек изгубим ђачку књижицу. Молим поштеног налазача да ми је врати, а јединице задржи. Шифра: “*Кец*”.

– Хитно! Хитно! Траже се проверени шапгачи за физику и хемију. Шифра: “*Два друџара из последње клупе*”.

ВЕСНА ДЕНЧИЋ

- Виле су доказ да није све било бајка.
- Да је Црвенкапа имала срећно детињство, ловац не би био позитивна личност.
- Ја сам геније! Зар нисте то сви приметили?
- Код нас се историја стално понавља. Тешко је упамтити такве лекције.
- Мачке су боље од паса. Не лају.
- Пала сам на испиту. Професор ми је подметнуо питање.

ЖИВОЈИН ДЕНЧИЋ

– Знам неколико страних језика. А са мало вежбе брзо бих научио да говорим улудо.

– И ми понија за трку имамо.

– И шешир се кити туђим перјем.

– Када деца оду у школу, родитељи остају без надзора.

– Клупко је почело да се измотава.

– *Не осећам се кривом, изјави сабља.*

НИКОЛА ДМИТРОВИЋ

– Ана никако да дозна која биљка пушта квадратни корен.

– Волим Верицу само због тога што ми се свиђа.

– Добро сам загрејао столицу, па сад родитељи траже од мене да загрејем и цео стан.

– До поласка у школу сви смо једнаки. Разлике настају са оценама.

– Знам једну дивну бајку о Црвенкапи и Вуковцу.

– Историчарка зна све датуме, осим датума мог рођења.

– Јовица се толико дубоко замислио, да смо се сви чудили како није потонуо.

– Јуче сам се упознао са градивом. Није баш тако учтиво.

– Кад год смислим неки ваљан одговор, школско звонце ме прекине.

– Кажу да је Горданина мама најнесташнија на родитељским састанцима.

– Милица пружа отпор, али до краја рата заљубиће се она у мене.

– Мића не уме ни из праћке да погоди – тему.

– Можда наставницима примања нису велика, али су им зато давања оцена мала.

– Најбезбрижније сам се осећао у првом разреду – брзог воза.

– Наставница историје се из часа у час понавља.

– Наставница стално нешто изводи. Пре подне наставу, а поподне куче у шетњу.

– Наша учитељица стално изводи – наставу.

– Наше градиво је опширније чак и од моје маме кад разговара са комшиницом.

– Не бежим од истине, бежим само понекад са часа.

– Не треба се разбацивати знањем кад нема ко да покупи.

– Никад ми није било јасно како јединице “*као вратића*” могу да стану у дневник.

– Њему није потребна гумица за брисање – са часова.

– Одговори су ми на врх језика, али нема смисла да се плазим наставницима.

– Од свих закључака наставницима је најлакше да закључе – оцене.

– Он је незнани јунак: никад ништа не зна, али храбро подноси сваку слабу оцену.

– Пао је с крушке. На поправни.

– Побеглао је са часа и попео се на улични сат.

– После наставе треба обавезно отићи у природу и друштво.

– Променићу се. Само да научим падеже.

– Прочитао је песму “*Остјајше овгје*” и две године је остао у истом разреду.

– Реформа школства се уводи већ годинама, а ми смо реформу школице увели за једно поподне.

– Свет је мали. Наше тапне су велике.

– Свим девојчицама за Осми март треба поклонити по једну оцену.

– Сви смо ми јаки, само су оцене слабићи.

– Ум царује, снага се по блату ваља.

– У нашем одељењу све сами мајстори: поправљамо јединице.

– Ускоро ћемо постати као мрави: носићемо школске торбе три пута теже од нас.

– Чим ми неко уво звони, он мисли да је крај часа.

– Чуди ме зашто мама сваки дан преслишава тату, кад су одавно престали да иду у школу.

– Шта вреди што ја одговарам тачно, кад ми учитељица поставља погрешна питања.

РАДЕ ЋЕРГОВИЋ

– Ако је батина изашла из раја, онда би требало да изађе и из куће.

– Да није мојих ушију, мама не би знала шта би са рукама.

– Да у школи нема одмора и ужине, неки у њу никад не би ни ушли.

– Девојчице су бољи математичари од дечака, ако нешто раде из рачуна.

– Зашто учитељ кажњава мене кад ми деда погрешно уради задатке?

– Из ђачког доба у сећању остају школски распусти.

– Ја у школу идем ногама, а школа ми не иде од руке.

– Кад се деда и унук посвађају, онда испаштају домаћи задаци.

– Кад смо спустили лопту на земљу – издувала се.

– Како да дремам на часу, кад ми је учитељица бучна.

– Ко од школе бежи кад је мали, враћа јој се кад одрасте.

– Ко тебе каменом, ти њега једначином са две непознате.

– Мени је у школи сваки дан рођендан. Учитељица ме стално вуче за уши.

– Нама кажу да је школовање бесплатно, а народна изрека гласи: *Свака школа се њлаћа*.

– Није ни мени лако. Толико наставника, а ја сам.

– Оловка пише срцем, док не налети зарезач.

– У школи живота, школарина је обавезна.

– У школи је, ипак, најлепше – између часова.

– Школа је лака, али не и школска торба.

– Шта ми вреди што знам таблицу множења, кад пред Босиљком никако не могу да се саберем.

ДРАГОМИР ЋОРЋЕВИЋ

– Замислите пех: читав дан не мрдам из куће, а онда ми кажу да је онај Бора још преkjуче отпутовао код бабе на село!

– Лидија од jуче не говори са Зорицом. Мира и Јелена не говоре још од септембра. Тања не може да смисли Гордану, Нена Дуду, а Јасна је jутрос добила и четвртог кеца. Е, баш сам неодољив!

– Мира је у школском хору. Весна је у школском хору... Мораћу под хитно да научим да певам!

– Риста је jачи од Пере, ја сам jачи од Ристе, а Риста ме, ипак, бије. Е, па, ако то није неправда, онда не знам шта је!

– Сутра ми је рођендан. Позвао сам друштво... Биће *весело* ако дођу и Цеца и Сања!

– Тања се више не виђа са Марком. Сада се дружи са Дејаном. А ја сам због тога најсрећнији. Шта мислите, зашто? Па зато што сам ја тај Дејан!

МИЛОМИР ЂУКАНОВИЋ

- Бајке које се често слушају – успављују.
- *Браво!* Рече кључ.
- Добар глас се далеко чује, под условом да радиш на радију.
- Држао ми је палчеве, док су ме друга двојица тукли.
- Ономе коме је хладно није важно да ли је студен или зима.
- Пре него што децу изведете на пут, проверите куда он води.
- Прошли су из рачуна, али су пали из историје.
- С Коњарника на магарца.
- У мојој породици највише троши аутомобил.

МИЛОШ ЋУРЋЕВ

- Гледао бих телевизију, али не могу да је гледам.
- Да је Леси био наш пас, никада се не би вратио кући.
- Имамо толико паметне деце, да често питамо да ли су баш сва наша?
- Кад сам био мали, чинило ми се да су сви људи велики.
- Неки родитељи кажњавају своју децу, а некој деци су довољна казна и сами родитељи.
- Пчеле су, уз људе, једина бића која хране трутове.

МАРИНА ЂУРИЦА

– Више волим да једем чоколаду, него да постанем манекенка.

– Моја сестра има лошу особину. Плаче кад је бијем.

– Немам ја тако лоше оцене у школи. Професори су лоши.

– Уђите, слободно! Баш проверавам да ли мој пас уједа.

ДУШАН ЂУРИШИЋ

– Да ли Марсовци кажу: “*Јеси ли ти са Земље?*”

– Заједнички смо учествовали у експерименту. Наставник биологије је сецирао жабу, а ми смо кркетали.

– Ја сам увиђаван дјечак. Побјегао сам са часа, да наставник има једну бригу мање.

– Кад је учитељица питала кога није било прије двадесет година, одговорио сам тачно: *Мене!* А она се наљутила и дала ми слабу оцјену.

– *Молим, учитељице, Анка је шужсибаба. Рекла је да ће ме шужсити код Вас, а сада ћути.*

– Напријед у свијетлу будућност! Рече рак и крену натрашке.

– Наставник је био задовољан: нијесмо галамили да му не сметамо док чита новине.

– Не знам зашто се учитељица наљутила. Питала је: *Ко зна да ми каже шта је облак?* А ја сам само рекао: *Зар то не знаш?*

– Не треба нам ни коњ, ни магаре, откад мене у кући товаре.

– Прескочио је паре на путу: није их видио. Није имао среће да буде поштени налазач.

– *Учитељице, ја сам зажмурио, али не ћомаже. Он ме и даље види.*

ЗОРАН ЋУРОВИЋ

- Ако ме рода донела на свет, мама је сувишна.
- Батина има два краја. За тату је и то премало.
- Вук длаку мења, јединице остале исте.
- Јединац је у породици. Наређао све саме јединице.
- Камила има две грбе, а не иде на поправни.
- Колумбо је открио Америку. Њега откриле јединице.
- Тата на мени доказује да је батина из раја изашла.
- Упоредио бабу са стоногом. Сто јој је година.

АНЂЕЛКО ЕРДЕЉАНИН

– Ако тражиш извлачење из пешира, може се десити да ти извуку уши.

– Бежање са часова нема смисла, али ми увек нешто смислимо.

– Био сам на правом путу, а пут је био далеко од школе.

– Боље врабац у руци, него жаба на води.

– Геније у првом разреду, то је веће него геније у осмом.

– Дао сам све од себе, али углавном ни себи ни своме.

– Деца су родитељима прва брига, али неки кажу: *Удри бригу на весеље.*

– Добио сам незахвалну улогу. Треба само да кажем: “*Хвала!*”

– Добра вест: *добио сам џеџарац!* Лоша вест: *новац квари људе!*

– Дочекао сам својих пет минута. Мали одмор.

– Ђацима нигде није лако: у неким земљама добијају батине, а код нас – ђачке торбе.

– За нама су тешке школске године. Коме је данас лако?

– Зашто стално мене питају? Народ се пита!

– Иако ништа не знају, то не значи да нису ништа научили.

– Имам за сладолед, а за биоскоп тражим спонзора.

– Имам кеца из историје. Шта могу кад се бојим вампира прошлости.

– Истина је да сви помало лажемо, али треба чути и другу страну.

– И у златној средини могуће је зарђати.

– Ко забија главу у песак, мора одмах на туширање.

– Ко нема у глави, има у ђачкој торби.

– Ко се последњи смеје, још не зна у чему је виц.

– Кренуо сам у школу на време. Али, времена се мењају!

– Млатио сам празну сламу. Цео разред је навијао за мене.

– Мождане вијуге су често криве и у преносном смислу.

– Мој другар је човек од речи. Не уме да састави реченицу.

– Наставник је добро расположен. Тога смо се и бојали.

– Неке лекције знам само из виђења.

– Неки мајмуни секу грану с које су сишли.

– Неки су пали с малог коња на великог магарца.

– Није све у новцу, има нешто и у фрижидеру.

– Нису сви тако наивни. Неки су наивни и на други начин.

– О срећи многи мисле, а највише је имају они који не мисле.

– Оставио сам добар утисак. За нека боља времена.

– Паметнији сте кад ћутим!

– Поправио сам слабе оцене. Једва чекам да се огласи будилник.

– После разговора о равноправности жена, морамо девојчицама да радимо домаће задатке и да им шапућемо на часу.

– Размишљање једног обичног вола: *На њелагима свети остиаје.*

– Сваки мој одговор је погрешан. А још нисам ни прозван да одговарам.

– Свет је мали, зато страхује од неких великих људи.

– Тресла се гора, родио се Цери.

– У лажи су кратке ноге, али је истрага бескрајно дугачка.

– Ћутао бих, али не дају реч.

ДОБРИЦА ЕРИЋ

– И ми и наш град били бисмо много срећнији да су за дрвеће на тротоарима привезане краве уместо лимузина.

– Птице би се вратила из шуме у град, кад би се мајмуни из града вратили у шуму.

– Џинови су изумрли, када су прорадиле прве фабрике и комбинати, а патуљци тек долазе.

ИГОР ЖИВКОВИЋ

- Главу горе! Шишање је у току.
- Димничари раде на црно.
- Еди Марфи је најозбиљнији представник црног хумора.
- Кој ти каже да се ми Лесковчани фрљамо са падежи?
- Не жалим се никад без разлога. Увек измислим неки.
- Обрукали смо се за сваку похвалу.
- Редовно гледам телевизор, а понекад га и укључим.
- Телефонирање је узрок високих телефонских рачуна.

МИЉЕНКО ЖУБОРСКИ

- Зецу је брзина једина имовина.
- Играчка – пљачка.
- Када на површину избије дно, река престане да постоји.
- Кад су ми дали први пут ђеврек, појео сам само рупу.
- Ноћ је дан завијен у црно.
- Одјек је песма шупљине.
- Светло је појава у мраку.

ДАРКО БАТАН ЖУЊИЋ

– Вратио се са пијаце без зелениша, јер је сав позеленио.

– Драги слушаоци, и данас Вас награђујемо вриједним наградама. Тројици слушалаца који се најбрже јаве, поклањамо три бесплатне карте за кошаркашку утакмицу, за коју је улаз слободан.

– Од вишка не боли глава, изузев вишка температуре.

– Све је добро, кад се добро преприча.

– У данашње вријеме на младима свијет нестаје.

РАСТКО ЗАКИЋ

- Данас је последња прилика за сутра.
- Збрисао сам између редова!
- И мрак се простира брзином светлости.
- Истомишљеници смо. Ништа не мислимо.
- Које закон лежи у топузу, тај је код нас Краљевић Марко.
- Кренули смо на све, али ништа!
- Лупајући мање, исковаћемо више.
- Одлучили смо да друго полувреме одиграмо пре првог.

АНТОН ДУДО ЗАКОВШЕК

- Ако се на грешкама учи, шта ће нам онда школе.
- Закаских зато што воз на вријеме стиже.
- Лако је завршити. Треба почети.
- Лијепих је ријечи све мање, а гвоздених врата све више.
- Ми највише знамо. На грешкама се учи!
- Написано је лако прочитати. Прочитајте речено!
- Никад није касно да се пожури.
- Промијенио је мишљење – без размишљања.
- Рад је створио човјека, а како су постали остали.
- Свијет на млађима остаје, ако га затекну.
- Срце ми је већ пуно, не могу и вас да волим.
- У лажи су кратке ноге, али брзо трче.
- Човјек, како то мајмуна боли.

ВЛАТКО ИВАНОВИЋ

- Истину сачињавају ситне лажи и крупне обмане.
- Једино отправник возова не мијења своју црвену капу.
- Писао је о саобраћају, а прегазило га вријеме.

ДРАГАН ИВОШЕВИЋ

- Најпознатије село на свету је Олимпијско село.
- Наши корени потичу дубоко из земље.
- Ни Бранку Милићевићу се не слажу све коцкице.

МИЛАН МАЈА ИЛИЋ

– Ђак првак сањиво гледа свог брата бебу у постељи и каже: “*Благо њему! Њему је сваки дан недеља!*”

– Клекнуо сам пред њима: одвезла ми се пертла.

– Моје време тек долази! Рече метеоролог.

– Не дам се ја! Али да будем искрен, нико се и не отима за мене!

МИЛОВАН МИНИМАКС ИЛИЋ

– Више волим да ме бије лош глас, него добар силеција.

– Живот пише романе, а људи читају стрипове.

– Жирафа дуго живи, јер јој је глава висока.

– За нилског коња све је иностранство, осим Нила.

– Зауоставите земљу, хоћу да сиђем.

– Јесте то шарена лажа, али знате ли колико смо утрошили труда и боје да је ишарамо.

– Ко зна каква је мука натерала птице да полете.

– Многе рибе су још живе, само зато што су неме.

– Понекад је потребно да човек почне рђаво да мисли о себи да би стекао истомишљенике.

– Сваки камен мисли да је баш по њему названо камено доба.

– Сваки лав са нада да ће једном постати Лав Толстој.

– Цврчак је отворио продавницу музичких инструмената, а мрав ради у њој као продавац.

– Човек је ковач своје среће, а понекад и – наковањ.

МАЛИША ЈАКШИЋ

– На географији сам добио азијски грип, на биологији магарећи кашаљ.

– Није проблем ако су професори расејани, већ што ничу и где их не сејеш.

ГОЈКО ЈАНКОВИЋ

– Боље је да су ме жедног превели преко воде, него што сам се удавио.

– Имам нешто важно да ти – лажем!

– И ми пужа за трку имамо.

– Ко мене каменом, ја њега хлебом... Из замрзивача.

– Пази, свеже обијено!

– Пази, снимаш се!

– Плуралистички интерес ђака је да сви наставници поднесу оставке.

СЛОБОДАН ЈАНКОВИЋ

– Био бих и ја паметан, али не желим да будем усамљен.

– Купио бих морског пса, али да је овчар.

– Набавио је пар нилских коња, али никако да им нађе одговарајуће кочије.

– Нема среће с оловкама. Увијек му се лоше пише.

– Побјеснио вјетар, а нема вакцине.

– По природи није гладан, кад се наједе.

ЗОРАН ЈОВАНОВИЋ

– Луд, луђи, луд из фазона.

– Мајо, твоје усне нису за хладни рат.

– Не брини, Леси! Прво мораш да се вратиш кући, а онда ћеш да добијеш батине.

– У кући у којој деца не јуре за лоптом, палачинке су слатке само одраслима.

– Чуо сам да се од мака прави дрога. Да само видите какав сам ја наркоман на штрудли с маком!

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ ЗМАЈ

– Боље је у малим стварима бити велики, него у великим мали.

– Велика је разлика између кајања за времена и кајања кад постане касно.

– Има у животу човечијем ствари, које се не даду описати, него се само могу описати. Нпр. батине.

– Ко свакоме верује, заслужује да буде преварен.

– Лажов не верује другима кад истину говори, а хтео би да се њему верује кад лаже.

– Мачка неће никоме признати да је велики говорник, ако не уме маукати.

– Мане су нам испрва пролазни сапутници, затим постају наши гости, а најпосле наши господари.

– Мудар човек вајди се добрим саветом и онда када га не послуша.

– На капици меда више мува настрада, него у бурету сирћета.

– Природно се право у школи учи, а природна неправда у животу.

– Срећа нам прибавља пријатеље, а невоља их опробава.

ПЕТАР ЈОВАНОВИЋ

- “*Бићи, ил не бићи, йићиање је*”... Кога?
- Ко нема јаче доказе, служи се песницама.
- На маши књигом, прочитаће те!
- На часу техничког стављам кацигу на главу, може свашта да ми падне на памет!
- Није тешко да погодим питање, али промашим одговор.
- Треба да одговарају они који много знају!
- У нашем одељењу је попустила затегнутост, пукло је стакло.
- У школи сам увек у првим редовима, кад се дели ужина.

РАДЕ ЈОВАНОВИЋ

- Ја не бежим од школе. Ја јој се и не приближавам.
- Људски је грешити! (Мото робота).
- Нису сви профе генијалци. Осећам да не знају шта ће са мном.
- После фудбалске утакмице сви противнички тимови желе да замене дресове са нашим репрезентативцима. Увек добију суве!
- У школи сам одлично пласиран. Већ две године сам првак!
- Хамлет је избачен из наставног програма Полицијске академије. Због дилеме БИТИ или НЕ БИТИ!
- Хемичарка ме не подноси органски.
- Храни пса да нема за шта да те уједе.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ

- Ми смо му показали шипак. Али, човек хоће чај.
- Телевизија је ко штоперица. Често нам одређује време.
- Успон очекује само планинаре.

САША ЈОВИЧИЋ ЕКС

- *Еурека!* Пронашао сам себе!
- На млађима свет преостаје.
- Остао сам без текста. Неко ми га је украо!

ДРАГИША А. ЈОВОВИЋ

- Моје срце куца, а писаћа машина откуцава.
- Не клоните духом! Поручује дух из боце.
- Не чекај јаук, да би добио наук!
- Понекад бришем таблу, а понекад бришем са часова.
- Признао сам мајци да сам опрљао панталоне и кошуљу, али ми је образ чист.
- Пустио сам срцу на вољу. И пуче прозор!
- Све тече, а нешто се и просипа.

РАЈКО ЈОЛИЧИЋ

– Ако чизма главу чува, зашто се онда не носи на глави?

– Да би спријечили честе размирице где ће ко да сједне, дјед и тата су столу очегали ивице.

– Лопта разбије прозор и онда за грдну муку, умјесто да бију лопту, дијете за уши вуку.

– Мој дјед најљепше пјева у крају, али кад год запјева пси почну да лају.

ДРАГАН КАБАДАЈИЋ

– И ово зимовање провешћемо у домаћој радиности.

– Прваци ће учити или веронауку, или грађанско васпитање, или ништа. Ово треће биће у ђачким кухињама.

– Што се деца више гурају да буду ИН, ја сам у све даљем ауту.

МИЛОРАД КАЛЕЗИЋ

– Ако се човек учи док је жив, што мора док је млад?

– Бог ће грехове да опрости, али разредни старешина сигурно неће.

– Да не бих постао уличар, све више се држим тротоара.

– Зар толики свет на млађима да остане?! Баш су матори немилосрдни.

– Кад би Милена становала у нашој улици, моје мисли о њој имале би краћи пут. Тако бих имао више времена за учење.

– Кад бих ја био владар, мени би народ плаћао порез у слаткишима.

– Коме закон лежи у топузу, топуз му дође као средство за успављивање.

– Моји родитељи су небески људи. Тата је пилот, а мама стјуардеса.

– Неко сије, неко жање, неко меље. А неко мора и да надрља.

– Не могу да прежалим што нисам учествовао у Косовском боју. Сад бих био историјска личност.

– Он је толико снажан да је од наставника ишчупао петицу.

– Сваки почетак је са Букваром.

- Сваки шамар потписујем својеручно.
- Склони се, каза реч језику и изађе.
- Ускоро ће испити. Вријеме се мења. Биће падавине.
- Учионица треба увијек да буде отворена. Нека се чује где су они што лупају.
- Школа је један велики лавиринт. Осам година не могу из њега да изађем.
- Школа није лака. Кажу да је прављена од бетона и армираног гвожђа.

ПЕТАР КАНДИЋ

– Дође ми да залајем кад видим да комшијско куче има своју собу!

– Збиља: како то црнац поцрвени?

– Не треба да нас је страх од мрака. И ово што видимо довољно је.

– Прешли смо на љетње вријеме, а неки медвједи још спавају.

– Узалуд помјерамо казальке на сату. Никако да стигнемо на вријеме.

ГОРАН КЉАЈИЋ

- Ако си зец, цаба ти је маска лава.
- Биће овако, док не буде друкчије.
- Да је Тесла оволико наплаћивао струју, данас би цијела планета била његова.
- Све је једноставно, док се не закомпликује.

НИКОЛИНА КЉАЈИЋ

– Враћам се својим коренима. Проучавам породично стабло.

– Гаргамелу сигурно никада није побегао аутобус испред носа.

– Крив сам. (*Торањ у Пизи*).

– Моја мајка је песникиња. То ми је најближи књижевни род.

– Не верујте молерима. Они су стално намазани.

– Не волим сплавове. Дави ме околина.

– Пећински човек је измислио тољагу да би жени показао звезде.

– У сну летујем на Јави.

– Шта недостаје мајкама док причају телефоном са својом децом? *Живци*.

ЈОВО КНЕЖЕВИЋ

– Деда ми каже да не сањарим много. Прећи ће ми на хркање.

– “*Јеси ли ти љуб?!*” Пита наставница музике Бетовена.

– Ко ће дуже издржати? Ко је јачи? Наставници или спавачи?

– “*Младо дрво се савија*”, рекоше наставници и зададоше нови домаћи.

– Ми о вуку, а Вук Карацић на врата.

– Мој тата је учио географију тражећи запослење, а стране језике кад је нашао запослење.

– Тачка је лопта која се шћућурила.

– Тата каже да ће ме дати политичарима на чување, јер они причају бајке.

НЕБОЈША БОБО КНЕЖЕВИЋ

– Ако у одјељењу влада апсолутна тишина, у њему или нема никога, или је професор питао – “*Ко ће га одговара?*”

– Нема те статистике која ће израчунати број неоправданих, преспаваних и промашених часова у школи. То се не може израчунати, то се мора доживјети.

– Опет сте се извукли из школе. Имате само ту једну бабу и већ је по трећи пут сахрањујете.

– Родитељи су наше најбоље оправдање. И за успјехе и неуспјехе у животу, али и за неоправдане часове у школи.

ЗОРАН Р. КОВАЧЕВИЋ

– Деда неће да скине капу да му не изветри памет јер је ћелав, а мене стално води на шишање.

– Кад мама бије мога брата, ја сам миран, а кад само виче онда сам несигуран.

– Кад мама пита тату зашто ме је истукао, он каже да ја знам. Ја знам, али не знам да ли за оно што сам признао или за оно што нисам.

– Мама је мога брата донела из породилишта. Наша кућа нема оџак.

– Маму, кад се удеси, тата одведе у позориште. Мене, кад се удесим, стрпају у купатило.

– Моја мама је била татина девојка, док се нисам ја родио.

– Мој брат је астронаут. Његова учитељица каже да је пао с Марса.

– Мрак се плаши мене. Чим отворим очи он одмах побегне.

– Перицу довозе колима у школу, а ми га јуримо по бари да и он буде мокар.

– Сви у суседству имају децу, само моји родитељи кажу да ја нисам дете него живи ђаво.

ПАВЛЕ КОВАЧЕВИЋ

- До звезда се не иде пешке.
- Из златних јаја се не могу излећи пилићи.
- Ипак, волео бих да што касније постанем бесмртан.
- Ко први стигне до циља, престане да трчи.
- Плашим се, сувише сам храбар!
- Треба учити целог живота. После је касно!
- У животу је као у маскенбалу: када сви скину маске, престаје весеље.

ВЕСНА КОСТИЋ

– Најлепше је ђачко доба. Ех, кад би могло да се заледи.

– На полугодишту сам био врло добар. Више *врло* него *добар*.

– Седим у магарећој клупи и уживам у магарећим годинама.

– Следеће године крећем у школу. Моји родитељи већ увелико вежбају рачун.

– У нашој кући тата је *глава*. Али, кад треба да се ради, он увек извуче *џисмо*.

– Учитељица хоће да види моју маму, јер тата стално бежи са родитељског.

МИЛАН ДУГО КРИВОКАПИЋ

– Више вас нико не пита **ЧИЈИ СТЕ**, него **ЗА КОГА СТЕ!**

– И вјештице су се модернизовале. Више не јашу метле него усисиваче.

– Када видим садашње цијене ципела, сјетим се босоног безбрижног дјетињства.

– Кад је Марко Краљевић стигао на Косово, већ су сви били отишли.

– Многи тврде да је Никшић мали град, а ја никако да се пронађем у њему.

– На граници сам нервног слома, а немам пасош.

– Наш народ се мијења, али само по падежима.

– Од оца је остало сину да враћа дугове.

ВЛАДИМИР КУСОВАЦ

– Ја знам да батина има два краја, али ниједан није у мојој руци.

– На испиту нисам рекао ни *БЕ*. Па, нисам ја овца.

– Нудим рам за плакање. У пола цене.

– Плачи, вољена књиго. Стално ти расту цене.

– Слабост ми је била јача страна.

– Чекам својих 5 минута, али ми сат не ради.

СПАСОЈЕ ЛАБУДОВИЋ

– Два плус два једнако је пет. Зашто се онда и од двојке и једног кеца не може добити петица?

– Мој тата мисли да ђачке оцене могу да расту као цене!

ГОЛУБ ЛАЗАРЕВИЋ

- Трактор није заменица, али замењује 50 коња.
- Чудно је да се шибањем задњице утерује памет у главу.

ПЕТАР ЛАЗИЋ

- Да сам паметан, ја бих се правио луд.
- Живот пише романе, јер се са афоризмима никад не зна.
- Ја сам, у ствари, бољи од мог брата, али он има бољи маркетинг.
- Не верујем да природне катастрофе могу уништити свет. Ја верујем у науку.
- Снажан као лав, мудар као сова, постојан као храст. Има ли у Вама нечег људског?

СИМА ЛУКИН ЛАЗИЋ

- Где почиње залагај, тамо престаје лајање.
- Од узвишеног до смешног само је један корак. Од смешног до узвишеног – нема пута.

ИЛИЈА ЛАКУШИЋ

- Дјеца се боје мрака, а мрак се не боји ничега.
- Завршио је основну школу, а споредне га нијесу интересовале.
- Затворио сам се у себе. Просто немам слободног дана.
- Кад год покушам да будем добар, увијек се покајем. А кад покушам да будем зао, увијек се обрадујем – јер не успијем.
- Не знам шта ће бити са мном, али има ко зна.
- Побиједили смо, али је резултат неповољан.

ЂОРЂЕ ЛАТИНОВИЋ

- Из вица и Марица.
- Лото у породици највећа је срећа.
- Од покретне имовине имам једино главу.
- Свака птица своме јатаку лети.
- Сви за једнога, један за себе.
- У страху су велике наочале.
- У том грмаљу лежи зец.
- У цара Тројана прислушни урџаји.
- Чизма главешину чува.

ДЕЈАН ЛОПИЧИЋ

- Да би се схватила реалност, треба имати маште.
- Да су им свраке попиле мозак, одавно би угинуле.
- Зависи како се ствари узму. Могу и поштено.
- Затрчи се, па онда реци – БУП!
- Знам у ком грму лежи зец, али шта вреди кад сам и ја тај.
- Испеци, па реци, лакше ћеш после прогутати своје речи.
- Кад су мисли почеле да му се врзмају по глави, одагнао их је као беспризорне.
- Напустивши грану, човек се одмах латио батине.
- На странпутицама нема ограничења брзине.
- Не знам шта ћу, али знам куда то води.
- Не певајте са прстом у уву, већ на челу.
- Од стручне спреме имао је само школицу.

БОЈАН ЉУБЕНОВИЋ

- Бајке су приче за малу, а вести за велику децу.
- Брод не потоне, јер уме да плива.
- Важно је учествовати, рекох ја пред писмени из математике.
- Више не могу у обданиште. Године чине своје.
- Данас је у школи био родитељски састанак. Моја мама би сигурно дошла, али јој нико није јавио.
- Ја не удем маму да слажем. Она ме познаје као татин џеп.
- Ја од некретнина имам само бабу и деду.
- Кад добијем домаћи из математике, ја рачунам на маму!
- Кад није болесна, нашој баки није добро!
- Кад си мали, чувају те бака и дека. Кад си велики, чувају те телохранитељи.
- Купио сам деди шаховски буквар, да ме више не брука у парку.
- Мама, на ком дрвету расту суве шљиве?
- На нашој слави најдражи гост је печено прасе!
- Наставница физике прекршила је законе физике. Свима нам се попела на врх главе!

– Наш деда је отишао на онај свет. Тај кад негде оде, не зна да се врати.

– Не разумем зашто се мама љути што сам разбио вазу! Била је кинеска, а не наша!

– Нећу да идем у друго полугодиште. Сви кажу да је исто као у првом.

– Од свих предмета у школи, ја највише волим ужину!

– Породилиште је моје родно место!

– Први зуби се у воду бацају!

– Свако у нашој кући има свој хоби. Ја пуштам змајеве, тата пушта голубове, а мама пушта чекове.

– Сигуран сам да се мој брат заљубио. Јутрос је опрао зубе.

– Тата је скинуо каиш. Али, опет су мени спале панталоне!

– Тата никада не да мами да вози ауто. Још је мала.

– Увек кад се брат и ја побијемо, мама нас прекине кад нам је најлепше!

– У телевизору раде мали људи, а у радију њихова деца.

ИВА МАЖУРАНИЋ

– Било је Римско царство, па је пропало. Било је и Византијско царство, све док није пропало... Једино никада није пропало животињско царство.

– Иде лето, иду топлији дани, време је да и ја загрејем столицу. Ставићу је на сунце.

– Ја сам хтео да на часу ликовног нацтрам своју учитељицу. Међутим, она је у школу дошла нацртана.

– Јесен је и авиони лете у топлије крајеве.

– Мој тата се труди да ме изведе на пут, а неће да ми купи бицикл.

– Песници, зашто пишете стихове да их ми учимо напамет? Боље пишите прозу!

– Питао сам дрво шта ће да буде кад порасте.

– Плашим се да ми биљождери не поједу Биљану.

– Срећан сам што идем у школу, што имамо свог разредног старешину, који нас води у биоскоп.

– У школи сам добио кеца из владања, иако нисам владао ниједан дан.

МИОДРАГ Д. МАКСИМОВИЋ

– Једино у школи могу гласно да причам у поверењу.

– Одрасли ме убеђују како је лепо бити ђак, а зашто су онда они престали да иду у школу?

– Са разредним старешином смо у поверењу. Говорим о нашој тајни, када је прозор већ био разбијен.

– Учитељ је исто што и тата, увек ме пита нешто друго.

ЈУЛИЈАНА МАЛЕТИЋ

– Девојчице дуго уображавају да ће постати филмске диве, а филмске диве још дуже уображавају да ће остати девојчице.

– Деца углавном воле да раде, а родитељи углавном не воле што деца баш то воле да раде.

– Кад сам ја на часу енглеског језика читала како је написано, наставница се скоро онесвестила.

– Ко буде будан у новогодишњој поноћи, може да види како пада лањски снег.

– Она је озбиљна девојчица и просто не зна како да се ослободи тих насртљивих дечака. Сваке ноћи јој бар један дође у сан.

– Пиши као што говориш, али немој баш све. Псовке изостави.

– Пошто су два и два четири, зашто и две двојке нису четворке?

– Слабе оцене? Ма како слабе кад само оне обарају.

– Тати се у телевизијском програму највише допада емисија “Дневник”. Сумњам да би тако мислио да телевизија приказује и наш школски дневник.

– Тешко је ђацима првацима, јер док не савладају основе читања и писања нема ништа од преписивања.

– Тешко је с том децом, стално би се само играла, као да су већ матори људи.

МАЈА МАЛИШИЋ

– Кад хоћу да идем у школу, не дају ми да уђем само зато што је недеља.

– Профе нам понављају како средња школа није обавезна. Па што су онда они завршили факс?

– Шта ћеш бити кад одрастеш? “*Девојка у ѿензији*”.

ЉУБИША МАНОЈЛОВИЋ

– Ко доста гради мора нешто и да развали. Обично прво – уста.

– Конкурсна комисија одбила је дете коме није ваљао отац. Примила је оца коме не ваља дете.

– Омладину много чему уче. Прво је науче памети.

– Постоје две врсте слатког тровања: лажима и сладоледом. Тровање сладоледом је слађе.

– Родитељи брину хоће ли им се деца уозбиљити. Хоће, чим децу почну слати на пијац.

БОШКО МАРИЊКОВИЋ

Бог.

– И ја видим све, али шта ми то вреди кад нисам

– Има он духа, али га не пушта из боце.

– Плачем од среће што могу да плачем.

БОЖО МАРИЋ

- Ми о Вуку, а Тирило и Методије на врата.
- Моја земља је као из бајке. Лијепа, а сиромашна.
- Ко нема, без њега се може.

РАДЕ МАРИЧИЋ

- Будала је најпаметнија кад ћути, али ни то не зна!
- Не једите покондирене тикве. Отровне су!
- Човечанство би имало више користи од повратка појединаца на дрво, него од силаска преосталих мајмуна.

АЛЕК МАРЈАНО

– Децо, пустите одрасле да тврде како су вас пустили да против њих добијете партију шаха.

– Док путују, неки стално спавају, па тако само могу да сањају пределе кроз које пролазе.

– Ђак који има све јединице овако се теши: *“Ја живим у нади да ћу неку јединицу поправити, док онај који има све појединице стално живи у страху да ће неку појединицу покварити”*.

– Занимљиво је гледати скокове у воду, али ако је вода хладна, још су занимљивији скокови из воде.

– Један дечак је закључио да се продавци баве одгајивањем цена и то са великим успехом, јер им цене веома брзо расту.

– Један се првак попео на брдо да погледа види ли се крај школске године.

– Кад двојица дечака причају о својим подвизима, нарочито љубавним, од њих двојице бар тројица лажу.

– Кад неки дечак истуче девојчицу, то је срамота за дечака. Кад нека девојчица истуче неког дечака – то је, такође, срамота за дечака.

– Кад одрасли ухвате дете у незнању изгрде га, кад дете ухвати одрасле у незнању – они га опет изгрде.

– Кад учи лекцију он чита у себи, па предлаже да одговара у себи.

– Ко рано рани, у школу граби.

– Милоје је најбољи фудбалер у разреду и прича се да је већ врбован: тата га је истукао врбовим прутом због слабих оцена.

– Најбољи ученик за свој успех треба много да захвали и својим друговима, јер да они нису слабији од њега он не би био најбољи.

– На часу историје, уместо да каже како је у крсташком рату учествовао Фридрих Барбароса, рекао је да су учествовали Фридрих и баба Роса.

– Ни гомила лаких задатака није лака.

– Није ни чудо што су одрасли често љути, кад стално једу љута јела и пију љута пића.

– Одрасли нипошто не би смели да употребљавају ону изреку да је неко глуп колико је тежак, јер су они увек тежи од деце.

– Он је једно време волео једну девојчицу, а после је дошло друго време.

– Он је у задатку овако описао први снег: *“Јуче сам дуго гледао кроз прозор како падају снежне пахуљице и пролазници”*.

– О ономе што му се догодило за неколико секунди, он прича по неколико сати.

– Понекад је важније бити првак у скоку испред мотке, него у скоку с мотком.

– Понекад књига не мора чак ни да се отвори да би се из ње стекло неко знање. Довољно је погледати књигу у излогу, па да се одмах зна да је та књига скупа.

– Пословица да је сваки почетак тежак не односи се и на почетак распуста.

– Пошто пословица лепо каже да се човек учи док је жив, неки ученици учење остављају за каснији период свога живота.

– Стева каже да није тачно да јуче није био у школи, него је само закаснио на први, други, трећи и четврти час.

– Учење је најбољи лек за слабе оцене, али као и код сваког лека, не ваља претеривати.

– Чим дете нешто испусти, одрасли дигну дреку.

– Шта вреди паметнијем што је попустио, ако га онај други и даље држи за косу.

БОДИН МАРЈАНОВИЋ

– Батина има два краја, али онај кога батинају мисли да нема краја.

– Без старца нема џепарца.

– Деца овог века су научила да гусенице не шећу по дрвећу.

– Диригент је погрешно, па су распустили оркестар.

– Доказ да је време релативно је тај што много брже прође час који смо губили, него час испитивања.

– Зрно по зрно – погача, камен по камен – разбијен прозор.

– Јесте да имам неоправдане изостанке, али су ми зато сви кечеве оправдани.

– Кад имамо мали одмор, зашто немамо и мале часове?

– Наставница математике стално задаје једначине мени непознате.

– Наставница ми је рекла да позовем оца у школу, али ја не верујем да ће он у школи поново штети нешто да учи.

– Постоји и дисциплина скок с мотком – по леђима.

– Пошто сам домаћи задатак писао у школи, дајте ми школски писмени задатак, па ћу га радити код куће.

- Прође и Вукова година, рекоше неписмени.
- Само сам физички био одсутан за часа, али сам духом био присутан.
- Трудио сам се да ме не схвати погрешно, али она се није трудила да ме схвати.
- У Периним решењима задатака грешке су могуће, али не и тачност.
- У школи је добро, само је онај период између два распуста много дугачак.
- Чизма главу чува, само ако није изнад главе.
- *Школки расџусѝ*, најинтересантнији део школске године. Као такав могао би се и чешће примењивати.

ВАСКА ЈУКИЋ МАРЈАНОВИЋ

– Ако лав хоће да изађе из басне, нека не замишља да ће ући у бајку. Може да стигне само у зоолошки врт.

– Данас ме је тата баш лепо тешио: *“Ниси ти толико глуп да не можеш да научиш градиво и појравни оцелу. Па, то може свака будала!”*

– Данас сам на скијању имала три промашаја и један пун погодак: у четврто дрво сам погодила.

– Досадан писац уместо описа природе састави попис природе.

– Е, данас нико неће имати права да ми каже да сам *лезилебовић*. Мама меси погачу!

– Зашто се лукава лисица сва запенила. Е, тај гавран је прочитао басну, па је у кљуону уместо сира држао сапун.

– Играчка може да се навија док се не поквари, а човек треба прво да се поквари да би се могао навијати.

– Моји родитељи су бајковити. Када ми причају о својим детињствима, то су све саме бајке.

– Никола ме је данас најљубазније замолио да идем с њим у биоскоп, ако му платим улазницу.

– У школи би требало да воде више бриге о добрим односима родитеља и деце, и да не сазивају родитељске састанке.

– Хоће у легенду, а место им у басни.

ИЛИЈА МАРКОВИЋ

– Балон је експлодирао, јер у њему није било ништа.

– Где је танко, ту се и ки...

– Гледано кроз ореол, сваки светац је нула.

– Да је пас човеков најбољи пријатељ, мишљење је човека а не пса.

– Доста је наравоученија! Да чујемо басну!

– Више је кукавица међу жудима, него међу птицама.

– И ми смо веровали да је тигар од папира, док није смазао дресера.

– И црта је минус.

– Лаж је тачка у којој се секу две истине.

– Највише забразде они који не знају шта је плуг.

– Није све у новцу. Има ваљда нечег и у вама.

– Нико не сме да писне, док цар животиња не рикне.

– Од црва сумње никад лептир.

– Први кораци су најтежи. После се лако пузи.

– Просипа глупости. да се врати по трагу.

– Слава удара у главу, зна где је отпор најмањи.

– Тачка је нула која се повукла у се.

ТОМИСЛАВ МАРКОВИЋ

– Баба Рога не постоји, али то нико не сме да јој каже.

– Бата је брзо стао на своје ноге, а још брже се срушио.

– Жиrafa живи на високој нози, јер има дугачак врат.

– Земља уображава да је округла.

– Кад телефонски позив није за мене, ја се и не јављам.

– Мама ми је рекла да сам већ велики дечко. Опет ћу морати нешто да јој помогнем.

– Мама ми сваке вечери чита бајке. Толико су досадне да одмах почнем да зевам.

– Мој старији брат нема тату. Он има ћалета.

– Највише неписмених има до седам година старости.

– Не желим да одрастем. Сувише сам млад да бих био стар.

– Никад нисам био у Лондону. Лондон је за мене шпанско село.

– Плишани меда је дечији додатак.

– Поцепала ми се јакна. За казну ћу да је обесим о чивилук.

– Престао сам да сисам палац! Прешао сам на кажипрст.

– Сине, доручак ти је у фрижидеру. Ако га пронађеш, можеш да се учланиш у младе извиђаче.

– Тата и мама се не воле, јер немају среће у љубави.

– Украли су ми фото–апарат! Сад могу да се сликам.

АНДРИЈА МАРКУШ

– Ако је средина златна, зашто батину хватају за крај?

– Ако су наше претке урачунали у човјеколике мајмуне, у какве ће мајмуне нас да урачунају наши потомци?

– Игла се не би дала да нема рупу у глави.

– Прво биће које је сишло са дрвета никог није консултовало. Закључено је да би то само мајмун могао да уради.

– Професори нам понекад гледају кроз прсте. Никад између.

– Сваки мајмун ризикује силазећи с дрвета да постане човјек.

САВО МАРТИНОВИЋ

– Ако ми купите ланчић око врата, бићу и ја златно дете.

– Волео бих да сам рођен 29. фебруара, па да ме вуку за уши сваке четврте године.

– Волим брата као сестру.

– Да није било мене, нас двоје се не бисмо срели.

– Иако ме тата понекад бије, ја га волим. Он је отац моје сестре.

– Лако је познати ђака првака. Води деду за руку!

– Ја сам изгубљен случај. Не могу да нађем себе.

– Кад сам нацртао краву учитељица је узела цртеж за изложбу. Само је испод написала: *носороџ*.

– Како да порастем кад ме вуку за уши само једном годишње?

– Ко једе, не боји се глади.

– Мама, роди ми брата, да се не тучем с друговима.

– Мој брат воли моју мајку, као да је његова.

– Мој деда се не сећа ничега од јуче, а каже да памти кад му је тата био мали.

– Мој тата је много добар. Кад ми купи чоколаду увек је подели са мном.

– Мој ујак је ловац. Има три кера и оба су шарена.

- Од свега ми је најтеже да будем добар.
- Пирамида је геометријско тело које су измислили фараони.
- Правоугаоник је кад је неко шири него дужи.
- Скраћени часови су кад су професори незадовољни, а ученици задовољни.
- Ставио бих тачку на И, али пишем ћирилицом.
- Увек осетим радост кад са неким поделим тугу.
- Уџбеник историје је књига писана бираним речима.
- Хемичарку не могу физички да поднесем.

ЖИВКО МАЦАРЕВИЋ

- Доста ми је тог шунда, рече славуј кукавици.
- *Уааа, партизановци!* Рече коњ збри.

АЛЕКСАНДАР МИЈАЛКОВИЋ

– Ако лажем, порашће ми нос; ако сам неваљао, порашће ми уши. Шта све нећу морати да радим да бих порастао?

– Знак питања увек испадне грбав.

– Кад год ме мама лепо повије, ја се упишким од среће.

– Кад се патуљак нађе на трону, више није са обе ноге на земљи.

– Код зубара ништа не боли. Само стиснеш зубе.

– Поправио сам јединицу. Наставница је подебљала ону од јуче.

– Сваке године кренемо на море, али се тати увек кола покваре у селу.

ИВАН МИЛЕНКОВИЋ

- Деца су га много волела. А онда су деца порасла.
- Једна Савка не чини пролеће.
- Толико преломних тренутака, а ми се преломисмо само на два дела.

БРАНКО МИЛЕТИЋ

– Како сад да волим Звездану кад је одсекла косу,
па не могу да је вучем за кике!

– Тата пише реферат. Деда решава укрштене речи.
Мама спрема ручак, бака плете џемпер, сестра спрема
испите... А ко, ко ће мени да уради домаћи задатак?

ЗОРАН МИЛИЋ

– Зашто бих веровао у ванземаљце? Не верују ни они у мене!

– Како прасе слави Нову Годину? – *Скромно, у крућу обожавалаца.*

– Није Вук једини, пун је зоолошки врт.

– Слађанина зграда има пет спратова, али нема лифта. Моја зграда има и осам спратова и лифт, али нема Слађу.

МИЛОШ МИЛИЋ

– Благо наставницима. Они су увек у праву, иако смо ми у већини.

– Загрејао бих и ја столицу, али се плашим да ми знање не испари.

– За једне је школовање скупо, за друге узалудно.

– Зашто да радим писмени састав када ме је наставник већ прочитао?

– Звонило је за одмор. Куцнуло је и мојих пет минута.

– И ја напредујем у учењу. Пужевим корацима.

– Моле се наставници да не задају деци тешке домаће задатке. Неки родитељи не могу да их реше.

– Неким ученицима све знање је у – торбама.

– Неки ученици су распуштени. Пре и после распушта.

– Не схватам родитеље. Терају ме да идем у школу, а жале се како је школовање скупо.

– Родитељи ме саветују да идем правим путем, а оно преда мном само кривине.

– Учили смо одузимање, а ја никако да се саберем.

– Учим, дакле, постојим. Али, веома тешко.

ЖАРКО МИЛОВАНОВИЋ

- Историја нас учи животу, а живот нас учи памети.
- Нико није добар, а почињем и у себе да сумњам.
- Учимо се на грешкама, али ко да савлада толико градиво.

МИКАН МИЛОВАНОВИЋ

- Напољу је нула, а и ми се тако осећамо.
- Пре поласка у школу у школу, научите децу да пишу ситније. Тако ће свеске дуже трајати.
- Црв сумње ме једне изнутра.

САША МИЛОВАНОВИЋ

– Да смо у 14. веку имали оволико буздована, видели би Турци свога Бога!

– Децу више не плаше Бабарогом, већ причама о будућности.

– Ја сам дете љубави! И мама и тата су волели друга Тита.

– Пао сам на испиту из историје. Ко да попамти оволике ратове.

ДЕЈАН МИЛОЈЕВИЋ

- Ако мислимо на сутра, данас је јуче.
- Буве су издресирале мога пса. Чим га уједу, он се почеше.
- Времена се мењају. Сваки дан је други датум.
- Када се принц претвори у жабу, бајка постаје басна.
- Мама воли филмове у којима се љубе девојке и младићи. Тата више воли да гледа како се љубе фудбалери.
- Мене је донела рода, зато што моја мама не уме да лети.
- Не можеш два пута ући у исту реку, рече Хераклит. Али, можеш у каду, допуни га Архимед.
- Професори не смеју да бију ученике, јер нису завршили Полицијску академију.

БРАНКО МИЛОШЕВИЋ

– Где је ту логика? Учитељица каже: “*Верујџе у себе*”, а она нама не верује.

– Како да ти кажем, кад ме ућуткујеш?

– Ко високо лети, не размишља где ће пасти.

– Не зарезујем ни оловке, нећу ни тебе!

– До добре оцене лакше се стиже загрејаном столицом него бициклом.

– Учитељ ме није разумео. Ћутао сам, а он ми је уписао јединицу у дневник.

ДРАГУТИН КАРЛО МИНИЋ

– За физичко васпитање потребни су вам, ако сте патриота, само црна јакна и бејзбол палица.

– Не верујте професору кад се жали на плату. Он мора то да ради из љубави.

– Одложите семестар, да бисте уписали војску.

МИЈО МИРАНОВИЋ ГРОФ

- Географска карта је пљескавица глобуса.
- *Дежурство*: одавде до вјечности.
- Изгледа да су стари Словени били подстанари, чим су се стално селили.
- *Излазак у бирач*: дунгла на асфалту.
- Млади на селу су на све већој цијени. Нарочито – млади сир и кајмак.
- Не дирајте лава док спава. Он је лав тек када се пробуди.
- Новинар сједне на фрижидер и напише репортажу о сјеверном полу.
- Новине су радна обавеза пензионера.
- Све, све, али за инат.
- *Сјаванје*: далеко је сунце.
- *Трактор*: брат аутомобила који је силом прилика остао на селу.
- Ученик је особа која одговара и кад зна и кад не зна.
- Чекали смо да нам нешто падне с неба... Пао је снијег.

ДРАГОСЛАВ МИТРОВИЋ

– Знам ја шта је наизменична струја. То је оно – час је има, час је нема.

– Кренем јуче у боље сутра и на путу ми се испречи данас.

– Покварио ми се лифт. Неће ни лево, ни десно.

МИТАР МИТРОВИЋ

– Ако вам је глава пуна, испразните је. Биће вам лакше.

– Боже, ако те има, помози мојој другарици да уради писмени. Она нема мобилни.

– Волео бих да сам куче, да ме Сања увече изводи у шетњу.

– Волим тату као рођеног оца, јер је он отац мог млађег брата.

– Данас сам јахао правог коња. Деда је према њему право магаренце.

– Деда се понаша као да је пао са Марса, иако бака каже да је пао са крушке.

– И ја бих волио да имам брата. Овако морам ићи у комшилук да се тучем са туђом децом.

– Ја се у школи понашам као код своје куће. Спавам на часу.

– Кад добијем петицу, мама каже: *“То је моје дете!”* Али, када добијем кеца, мама каже: *“Истии отац!”*

– Кад моја мама подрани, две среће уграби: шећер и уље.

– Лепше је код баке на селу, него код мене у школи.

– Мама, иако нисам куче, поведи и мене понекад у шетњу.

– Мене деда увек сачека испред школе, а онда га ја одведем до куће да не залута.

– Мој тата је прави мушкарац! Увек удари шаком о сто кад мама није код куће.

– Најмилија атлетска дисциплина у школи нам је прескакање клупа.

– На телевизији више гледам цртаће него кримиће. Кримиће могу да гледам и кроз прозор.

– Нека деца живе у сновима, а нека спавају и на часовима.

– Нисам знао колико сам крив, све док ми тата шибом није исправио леђа.

– Све су мајке исте. Терају нас да једемо и кад нам није до јела.

– Тата каже да ме је кући донела рода, а бака тврди да није рода него вештица.

– Тата ми је рекао да су гусари друмски разбојници који живе на мору.

– У лажи су кратке ноге, а дубоке ципеле.

– У школи сам добијао само петице... Док нисам упознао Весну.

ВЛАДИМИР МИЋКОВИЋ

- *А ђаје си ши, шиичице?* – Ево ме у фото–апарату.
- Ако вријеме лијечи све, онда нам љекари не требају.
- Вук је појео овцу по принципу *појео вук маџарца*.
- И лија – долија.
- И магарац је маг – њакања.
- И ми коња за трку имамо! Рекоше магарци.
- Мени све падне с неба: киша, снијег, град...
- На крају крајева, сваки почетак је тежак.
- Не остаје се празних шака, ако се имају пуне руке посла.
- Црнцу увијек можете рећи: *Црн ши образ!*
- Чисто сумњам да ће се боранија икада опасуљити.

РАДОМИР МИЋУНОВИЋ

- Жуљам клупу, а клупа мене.
- “Зелено, волим *џе* зелено”, рекох и падосмо у траву.
- Знање, како то тешко звучи.
- Једино је у хемији дозвољено мућкање.
- *Коме звоно звони?* Оном ко одговара.
- Ко ме да погледам у лице, кад су ми сви окренули леђа?
- Ко шапуће на добром је гласу.
- На глисте се хватају сомови.
- Не китим се туђим перјем, али не дозвољавам ни да ме черупају.
- Не спавај на часу, пробудиће те кец!
- Пао сам на поправни из владања.
- Пољубац је увод у несаницу.
- Судаћи по глобусу, земља је одиста мала.
- У последње време књига ме нешто избегава.
- Школа има неколико разбијених прозора – у свет.

ИВКО МИХАЈЛОВИЋ

- Јуче сам срео генија, исти ја!
- *“Корњача је победила, јер није прошла дојинџ контролу”*, рече зец.
- Немојте ме прекидати, док будем ћутао о свему.
- Све је почело од нуле!

РАЈКО МИЦИН

– Ако ме је већ донела рода, реците зашто баш овде?

– Благо деди, понаша се као дете, а нема тате да га грди!

– Мама, видео сам роду како носи жабу! Да ли сам и ја био такав?

– Мама је у праву, тата је у праву, али им праве нису подударне!

– На полувремену се мењају слаби, али мене моји шаљу у школу у другом полугодишту!

– На часу ликовног певам, а на часу музичког цртам!

– Тата каже да ако ништа не успем да научим, он ће ме научити памети!

– Тата каже да је мами стално шапутао у школи, а она њему стално виче!

– Тужила би ме сестра код оца, али не сме да се после појави као сведок!

ВЕСЕЛИН МИШНИЋ ЛАРИ

- Ако морам, онда врло радо.
- Данас ме нико није шутнуо, пожали се лопта.
- “Данас њосебно миришеи”, рече твор твору.
- Ко се задњи смеје, последњи се смеје.
- Не рачунајте на мене. Нисам ја дигитрон.
- Ове зиме по нашим становима појавиле се прве колоније пингвина.
- Пробудио бих се, али никако да ми сан дође на очи.
- У стану сам изгубио компас. Не могу да пронађем спаваћу собу!

ГОРАН МРАКИЋ

– Кад су рекли да ће нам оплеменити земљу, нисмо мислили да ће овде доћи са целим племеном.

– Код нас би и Тарзан пао на ниске гране.

– Цепови нам никад нису празни. Држимо руке у њима.

ЉУБОМИР НЕНАДОВИЋ

– Живот је сличан дугмету, јер виси о концу.

– Ко није нигда био опијен правим патриотизмом, тај не зна шта је прави мамурлук.

– Није ниједног мудраца било који се није на своју памет жалио, а није ни једног лудака било који се није својом памећу хвалио.

– Смејемо се кад се жаба надима да буде во, а правом волу не смејемо се.

– Човек, као и свако друго живинче, дође на овај свет без своје воље, а разликује се од друге животиње само тиме што може са овога света поћи кад год хоће.

НИНУС НЕСТОРОВИЋ

– Да су Турци читали наше јуначке народне песме, видели би они с ким имају посла!

– Ја сам мамино злато. Кад тата хоће да ме бије, ја јој се окачим око врата!

– Младост брзо прође. Док лупиш главом о зид.

– Не морам ја баш све да знам о себи. Има ко зна.

– Нећу више да се бавим боксом. То ме успављује.

– Толико сам постао храбар, да сам већ почео да се плашим за себе.

НЕНАД НИКОЛИЋ

- Ја сам велики родољуб. Просто обожавам роде.
- Он је сироче. Нема ни пејџер, ни мобилни.
- Побегло сам главом без обзира. Има дана за мегдана!
- Тата ми је купио бицикл. Сада сам на коњу.

РАКО М. НИКЧЕВИЋ

- Вратио бих се на гране због банане.
- Из себе немам излаза.
- На многим страницама било ми је жао што сам стао.
- Некад сам задовољан и са “*довољан*”.
- Прихватам и празник, али као одмор.
- Свитац је знак да ће мрак.
- У историји је било свега, па и јунаштва.

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

- Ја рачунам на себе. То је виша математика.
- Ја сам једини. Ту сам да попуним број.
- Урадите нешто за будућност деце. Позовите их на ручак.

КАТАРИНА НОВАКОВИЋ

– Мој деда често заспи са наочарима. Каже, да би боље видео баку у сновима.

– Најбоља реклама за фризере. *Дужина није бийна.*

– Не могу ти рећи колико те неизрециво волим.

– Прво скок, па онда реци: *“Ја не умет да скачем”*.

МИОДРАГ НОВАКОВИЋ

– Дајте ми добро учитеља, па да видите каквог ћу ја ћака од њега да направим! Поручио је Срећко из треће клупе лево – до прозора.

– Лако је Вуку. Он је био Вук чим се родио, а ја само Милан! Констатова један вуковац.

– Лако је Ескимима да преко ноћи поправе оцене у школи, када код њих ноћ траје шест месеци!

– Када је бака рекла да живот пише романе, унук је закључио да би било боље да прави цртане филмове.

– Свако ко хоће да сазна нешто више о томе како изгледа свет, мораће да приђе или ближе звездама или ближе људима, рече космонаут.

– Све што при упису у виши разред не можеш да постигнеш бодовима, мораћеш знањем – посаветова отац свог мезимца.

– Слобода ученика мери се дужином школског распуста! Узвикну Живко, хитајући на заслужени велики одмор.

НЕБОЈША НОВАКОВИЋ

– *“Тврдо је орах воћка чудновата...”* Знам, пуне су торте таквих!

– *“Убрзано се развијам”*, изјавише коре за питу.

РАЈКО НОВАКОВИЋ

- Све има свој крај. Чак и почетак.
- Сви страни језици мени су страни.

ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ

- Боље је што не знати, него наопако и зло знати.
- Мање би труда човеку било да је управ добар, него што се толико мучи да се покаже такав.
- Не слушај свакога речи, зашто куса лисица рада би да су све кусе.

ДРАГАН ОГЊАНОВИЋ

– Граматику знам одлично, једино се мало слабије сналазим с падежи.

– Запослен сам као члан породице. Тата и мама ми шаљу паре.

– Имао сам несрећан случај у породици. Родила ми се сестра.

– Ко је појео папагаја? *Нисам ја, нисам ја, нисам ја...*

– Љубав је кад девојчице вучеш за кике.

– Мој тата ради на градилишту. Краде цемент.

– Наш голман је вешто задржавао игру. Направио је три пенала.

– Прадеда ми је био пијаниста! Што је тај гуслао уз лозу!

– Осећам се јако! Најео сам се белог лука!

МОШО ОДАЛОВИЋ

– Бомбоњера се употребљава за гледање. Да имаш крупне очи кад је поједу гости.

– Војник нас брани од медведа и од друге стоке кад је рат.

БОРА ОЉАЧИЋ

– Бака је НАЈбоља машина на свету. Мало кошта, много ради, а рок употребе и гаранција 80 година.

– Батина је изашла из раја, каже стара пословица. А дете каже: “*Батина је изашла иза маминих леђа*”.

– Бицикл је справа која много воли да се судари са бандером.

– Две баке и две деке подељено са једним унуком равно је свађи у породици.

– Деда је НАЈмодернији компјутер на свету. На све што га унуци питају даје тачан одговор за две секунде.

– Верица је НАЈлепша девојчица на свету. Перица је НАЈлепши дечак на свету.

– Зевање је најслађи колач детињства, после кога следи горко буђење.

– Јанко је НАЈбољи ђак. Кад је сам у соби, па нема конкуренцији. Тако каже Перица о Верици, тако каже Верица о Перици.

– Кад нека мама роди тројке, а има само два колена, где седи оно треће дете?

– Како то: татин син и мамина кћерка! А чији су близанци?

– Који је безвезњак измислио умивање водом, кад се деца могу лепо умити и на промаји?

– Мама носи ћеркицу, ћеркица куцу, а куца буву.

– Мачак је НАЈбољи дипломата у нашој кући. Кад га тата потера, бежи мами. Кад мами досади, трчи деци. А кад децу наљути, враћа се тати.

– Он је НАЈбољи имитатор паса у нашем граду. Чим залаје, појуре га шинтери.

– Пас лаје, а караван мачака пролази.

– Руменило на образу од прве љубави траје до краја живота.

– Свако дете воли баку. Нарочито када држи чоколаду у руци.

ЂОРЂЕ ОТАШЕВИЋ

– Ајде што сте ме узели на зуб, али где баш на кваран.

– Ако не будете добри, доћи ће зла вештица и однети вам телевизор.

– Важно је учествовати, рече прасе пред Нову годину.

– Док Пера није дошао у П₇, на мојим часовима је била гробна тишина. Он једини хрче.

– Јуче сам први пут побегао са часа. Ученик којег сам оборио на поправном, замало да ме ухвати.

– Морам код обућара. Жуљају ме чизме од седам миља.

– На мојим часовима може и мува да се чује. Држим практичну наставу из сточарства.

– Не качим се са јачима од себе, а слабије не могу да нађем.

– Од кад је дебељко почео да држи дијету и земљиној тежи је лакнуло.

– Примили смо три аутогола. Наша оријентација је да се ослањамо на сопствене снаге.

– Упецао сам златну рибицу и одмах је вратио у воду. Била је испод мере.

РАТКО М. ПАВИЋЕВИЋ

– Ако је јаје старије од кокошке, онда није за употребу.

– Већина ученика одговара усмено, а неколико кривично.

– Гдје су здрави ученици, здрави су и прозори. Наши су нешто прехлађени.

– Гладан нијесам. Сит сам свега.

– Дође ми да одем.

– Дрина је крива.

– Јун је. Још једна генерација матураната креће на Биро.

– Кажу да се историја понавља. Ма није, него математика.

– Који *лав!*? Толстој је лавчина!

– Ко рано рани, баш ме брига.

– Ко чека, можда не зна колико је сати.

– Мали број изостанака имају ученици из главне улице.

– Ми учимо на грешкама. Школовање је у току.

– Нећете ми вјеровати, зато вам нећу ни рећи.

– Обећао је да ће се поправити. Два килограма.

– Одлични ђаци се одмарају у јулу и августу. Лоши, од септембра до јуна.

– Преко дана и мрак се боље види.

– Склон сам паду у њен загрљај.

– Спала књига на два слова. АХ!

– Срам га било. Више није.

– Страх ме једино да се не уплашим.

– Ученици су озбиљно схватили да се ближи крај школске године. Већ су ми три рођака телефонирали.

– Хоћете ли нешто да вам шапнем? Али да раструбите!

ДРАГАН ПАВЛИЧИЋ

- Боље батина у рају, него на јави.
- Вук длаку мијења, али не и јеловник.
- Моја породица живи на спратовима од кревета.
- Не окрећи се, сине. Земља се окреће.
- Не рачунајмо на наше потомке. Наши преци су, такође, рачунали на нас.
- Није видио даље од носа. Био је носорог.
- Она је била моје (о)слонче.
- Учитељица живота се, изгледа, последњих година често (пре)удавала.
- Човјек је човјеку – човјечуљак.
- Шалу на страну. Али, чију?

МИЛАН С. ПАВЛОВИЋ

– Киша је *падаја* на *илаву* и на стазу... Ја нећу да падам као киша.

– *Таиша*, а ово (*црвено*) јаје је *илаво*, као она *жуиша* боја.

СРБА ПАВЛОВИЋ

– Верујем да имам смисла за карате. Стално нешто ломим по кући.

– Газимо земљу по којој ходамо.

– Из љубави према куци, стао сам маци на реп.

– Ја сам дете из мешовитог брака. Тата је мушко, а мама женско.

– Кад год ја нешто погрешим, тата тера по своме.

– Направио сам опит земљотреса. Измакао сам баки столицу.

– Не знам за који спорт да се одредим. Свуда терају да трчим.

– Поделио сам са сестром чоколаду. Она скупља сличице.

– Почео је биолошки рат. Биологичарка је запретила јединицама.

– Професор математике воли фудбал. На часу геометрије причао нам је о лопти.

– Роман?! Дуга је то прича.

– Сестра и ја немамо никакве сличности. Кад год је мени до играња, њој је до плакања.

– Сналазимо се као риба у води. Ћутимо.

– Тата није хтео да ми направи праћку. Не знам како сам разбио прозор.

– *То су љриче за малу децу*, рекох баки.

– Учитељица је у потпуности у праву. И ја више волим девојчице.

МИЛЕНКО ПАЈОВИЋ

- Вратимо се природи, да бацимо отпатке.
- Деца су једино сунце које гледамо одозго!
- Иако је топло, људи се скупљају.
- Ко високо лети, мањи изгледа.
- Матерњи језик се не држи за зубима!
- Не рачунајте на нас, рачунајте на рачунаре!
- Ни кокошка, ни јаје. Најстарији је мућак.
- Нису ми све козе на броју, рече овца.
- Од колевке па до гроба, најлепше је у колевци!
- Паметније је да се играте са издуваним фудбалом, него са надувеним другом!
- *“То и врайци знају”*, рече папагај!
- Учитељ је мислио да му ђаци климају главом, а њима се приспавало!

РАША ПАПЕШ

- Бабу нам је однела рода.
- Земљо, отвори се! Знамо да си унутра!
- Недељом родитељи бију своју децу много више него било којим радним даном, зато што су тога дана знатно више са њима.
- Толико је луд да то није нормално.

МОМЧИЛО ПАРАУШИЋ

- Буди ме крај часа, а успављује почетак.
- Земљотрес сам доживела кад сам се уписала у школу. Од тада сам често затрескана.
- Идеал ми је да живим триста година као корњача.
- Изостанке правдам болесном бабом. Колико ми је само родбине помрло!
- И школа је кавез, јер ти професори гледају кроз прсте.
- Ја бих желео да будем доктор без мантила, да се деца не плаше.
- Лаж је природна појава. Али, то пребацујем на млађу сестру да избегнем чупање за уво.
- Нервира ме кад психологичарка почне да филозофира.
- Прозор је поглед на свет.
- Пролеће није само симбол љубави и среће, него оно доноси и крај школске љубави.
- Скривају се ђачке књижице, а показују нове патике.
- Слобода је врста емоције, кад ме мама пусти из кавеза.
- Старији су кавез за младе.
- У школи добијамо оцене из знања, а у парку из владања.

ДЕЈАН ПАТАКОВИЋ

– Имам везе у апотеци. Могу да се разболим од чега год хоћу.

– Кад ме неко пита: “*Како живиш*“, учтиво га замолим да ми постави неко лакше питање.

– Лав примио зеца у службу. Његове уши му служе као антене док гледа ТВ.

– На новогодишњем маскенбалу МИШ је добио прву награду: маскирао се у слона.

– Стонога има своју муку. Баксузан јој је дан кад устане на 50 левих ногу.

ЖИВАН Г. ПЕТРОВИЋ

– Колико је обућа скупа, треба да смо веома срећни што нисмо стоноге!

– Људски је грешити, али да то не пређе у навику.

– Обично, водећа и теглећа улога припада магарцу.

– Толико сам у праву, да је за неке то већ непристојно.

ЈОВАН ПЕТРОВИЋ

– Ако волите своје родитеље, немојте никад изазвати сузе у њиховим очима.

– Заокружио је своје знање, вреди за нулу.

– Знам да постоје четири стране света, али не знам како да их окренем.

– Када је наставница пропитивала, начисто се претворио у бубицу. А то је био час биологије.

– Кад би школски зидови имали уста, остали би без ушију.

– Кад је учитељ слаб шахиста, може да га туче и један ученик.

– Кад му учитељица исправи задатак, свеска за писмени претвори се у цртанку.

– Кад отац држи лекцију, никако да зазвони.

– Како могу да кажу да никад ни у чему нисам био први, а стварно сам био ђак првак.

– Лепе очи, а морају да виде и ружне ствари.

– Не жели да понови лекцију. Није он понављач.

– Њен споменар има историјску вредност. Уписивали су се у њега на часу историје.

– Отац му је рекао да легне на књигу. Он је послушао и заспао.

– Сестра брату не попусти ни за длаку. Још га држи за косу.

– Таблицу множења и дељења имам у малом прсту и баш то ми смета да одговарам као из рукава.

– Убедили су ме да је књига најбољи друг. А друг се не дира.

– Широке пертле не помажу кад су ципеле тесне.

БОЖИДАР ПЕШЕВ

– Немате ви бомби, колико ми имамо песама.

– Никад ми није било сасвим јасно зашто су некад људи боравили у пећинама. Сада сам коначно и то схватио. Бежали су од авиона и бомби.

МАРКО ПЕШИЋ

– Мењам разгледницу Азурне обале за кућу на мору.

– Он води рачуна о својим љубимцима. Изводи бесне глисте.

– Сви смо ћутали, као заливени. Професор нас је испрскао водом.

ЈОВАН СТЕРИЈА ПОПОВИЋ

– Аљине не праве човека, школа не прави ученог, лице не прави лепоту.

– Доћи ће памет, али неће наћи главу.

– Сиромаштво је добродјетелъ с којом се нико дичити не жели.

ЗОРАН Т. ПОПОВИЋ

– Бата је добио богиње. Он увек нешто добије, а ја ништа.

– Био сам у зоолошком врту. Мајмуни су се одушевили кад су ме видели.

– Време ради за нас. *Тика–џака! Тика–џака!*

– Где може да се набави кликер за математику.

– Да се мама и тата нису родили, ја бих био дете без родитеља.

– Играмо се ћораве баке. Сакрили смо баби наочаре.

– Ја сам лепо васпитан. Не једем супу прстима.

– Ја се не свађам са родитељима. Нису мој ниво.

– Кад ме је донела рода мама није била код куће. Била је у болници.

– Кад порастем, бићу пилот. Ићи ћу авионом на посао.

– Кад сам био мали носио сам пелене. То је тада било у моди.

– Крпим жвакаће гуме. Вулканизер.

– Куца једе оно што нама остане од ручка. То је храна за псе.

– Мама и тата се препиру, јер је мама стално у праву.

– Много сам се уплашио кад се мама разболела. Мислио сам да ће тата да нам кува.

– Моја мама је дебела, јер прави само тесне сукње.

– Мој брат је рано проходао. У седам ујутро.

– Мој пас Џеки не воли да се купа. Није он морски пас.

– Мој тата никад не иде сам на пецање. Води и глисте са собом.

– Ником нисам рекао да сам разбио вазу. Нисам ја тужибаба.

– Нико није посолио море. Оно је слано од рођења.

– Не дирам мамину шминку, јер ми она каже: *“То је какано!”*

– Ове године не идемо на летовање, јер је море слано.

– Појео сам фарбано јаје. Жуманце је било жуто, а беланце бело.

– Поред толико девојака, мој деда се оженио бабом.

– Прогноза времена: *Биће штојло, све док не захладни!*

– Размазио сам родитеље. Не могу да живе без мене.

– Сви кажу да личим на тату, а ја сам хтео да будем филмски глумац.

– Сека има велика уста. Може да отпева две песме одједном.

– Сека прави колаче од блата, јер су јефтинији него они са орасима.

– Сећам се када се мама посвађала са татом. Тада сам први пут видео летеће тањире.

– Тата је изгубио живце. Мораће да купи нове.

– Тата је за вечеру отворио конзерву сардине, јер се вратио са пецања.

– Траже од мене да се поправим, а нисам био у квару.

ДУШАН ПУАЧА

– А деца у Јапану уче: имали смо седам самураја СКОЈ-а.

– Иза сваког нашег принципа стоји барем по један Гаврило.

– Марко Краљевић је био бољи од Мусе Кесеџије само у првој рунди. После се променио школски програм.

БОРИСЛАВ ПУБ ПУТНИК

- Добра дела се не наслеђују од предака.
- Имам и ја већих амбиција, али још не могу да остварим ни ове мање.
- Лекција живота најдуже оставља трагове.
- Ми смо велика деца. Не тражите од нас да будемо мали људи.
- Некад нас грде због кривице, а некад из навике.
- Не кривите мајмуне за своје несташлуке.
- Нема те школе која ће пристати да ћутање позлати.
- Нико те не може спречити да поправиш себе.
- Покушајте да од мене правите човека, а не одличног ђака.
- Програме дајте компјутерима, ја хоћу да мислим.
- То што сте дошли на час не значи и да сте присутни.
- У кући, као и у школи, сви знају боље од мене шта ја волим.

РАДОМИР ПУТНИКОВИЋ

- Детлић: *Онај ко куца, отвориће му се.*
- Кенгур: *Све је у кеси.*
- Пошто два фудбалска тима нису решила утакмицу у регуларном времену, оставили су да то одлуче навијачи између себе.
- Човече, насмеши се! Барем кад си код фотографа.

ДУШАН РАДОВИЋ

- Да се ја питам, никад не бих одговарала.
- Децо, да ли више волите маму или тату? Маме имате превише, тате премало, шта вам више смета?
- Зашто да учим све, кад ме неће све питати?
- Зашто о свему питају ђаке, кад је познато да они најмање знају.
- Има велике сличности између остарелих телевизора и лење деце. Чим их ударите, они прораде.
- Ја ћу му рећи неколико одговора, а он нека изабере први.
- Ја увек намерно знам и случајно не знам.
- Кад је неко глуп, не можете му ни то доказати.
- Ко воли своје дете не може имати срца да га и васпитава.
- Ко стално плаче, нико му не верује!
- Лепо је бити млад, али није мали успех остарити.
- Маме, рађајте деци сестре! Сестре постају тетке, а тетке су најлепши, незамењиви дар сваком детињству.
- Маме треба да су добре, а не лепе. Када су лепе, маме личе на жене, а што више личе на жене, све мање личе на маме.
- Маме туку децу зато што их воле. Тате их туку зато што нису таква да би их и они могли волети.

– Мене не занимају ни питања, а наставнике занимају и одговори.

– На млађима свет остаје, чим старији донесу такву одлуку.

– Неко је јутрос таман хтео да учи. Дошло му је, решио је, али не може, не да му се, мора у школу.

– Прави се као да није знао да не знам.

– Прво ме пита, а после се чуди кад не знам.

– Стално ме пита једно исто и стално ми даје слабу.

– Тешко је бити дете и бити добар. Лакше је бити стар и разумети децу.

– Тешко је бити сам. Од тога је једино теже када су двоје сами.

– Уђеш у књигу мали, изађеш велики!

– Чувај маму да ти дуже траје.

– Шта могу што кад има више нетачних него тачних одговора.

МИЛОРАД РАДУНОВИЋ

- Аплаудирај за сваку добијену петицу!
- Закаснио си на час. Пре уласка у учионицу казальке врати уназад да би те оправдале.
- Знам ко је сломио прозор, али није са ове стране.
- Моја мајка је пажљива и нежна жена. Зато је стално зовем на дође на родитељски састанак.
- Певање је временска уметност која брзо прође, али за њим остају стопе у дневнику и вечито трају.
- По слободној временској прогнози, данас ћу добити јединицу.
- Пре него што одговориш на питање, провери дошапнуто.

МИОДРАГ МИЈО РАИЧЕВИЋ

- Волим слонове, то је јаче од мене.
- *Доста сам шетњао*, рече Бик Који Сједи и устаде.
- Колико Ескимма има испод 0 степени?
- Сјећање је заборав који нема куд да оде.
- *Уби ме прејаки шуш*. Лав Јашин. (Голман).
- Цек Трбосјек је био крвав тип.

ВЕЉКО РАЈКОВИЋ

- Бити или пребити, питање је сата!
- Велике рибе су скромне. Једу мале.
- Збиља се шали.
- Знам у ком грму лежи зец. У најближем!
- Живот је најбоља школа. Нико нас ништа не пита.
- Конац дјело краси! Ви то о гоблену?
- Носимо се мишљу, па ко шта понесе.
- “*Сшо за једноџа?*” Може, ако је шведски.

ЗОРАН РАНКИЋ

– Владај само собом, тим царством што се простире с краја на крај планете!

– Да ли је правилније рећи *хоћу* или *нећу*?

– Млади од старијих уче оно што они још не знају.

– Пишем ћирилицом, јер тако и мислим.

ВОЈИСЛАВ РАТКОВИЋ

– Ишчупали бисмо ми репу, али је на њиви деда остао сам.

– Млади су одабрали свој пут. Још само да изваде пасоше.

РАДОМИР РАЦКОВИЋ

– Афористичар је романописац који је на вријеме престао да пише!

– Дјетелину са четири листа можемо пронаћи још само у супи.

– Из моје породице само је дјед остао на селу. Не би ни он да није умро!

– *Мали екран*: велики екран заостао у развоју.

– На младима свијест остаје.

– Папагај је једина птица која говори. Зато је, за сваки случај, иза решетака.

– Родитељ који од првог разреда почне да учи са својим дјететом, у прилици је да нешто научи и надокнади препуштено. Под условом да дијете има стрепљења да му објасни неке ствари.

– Стари Словени су се доселили на Балкан, млади одселили.

– Тјерајте родитеље да уче. Вашој дјечи су потребни образовани дјед и баба.

– *Удица*: лифт за рибе.

– *Чиџалац*: сумњиво лице.

ПАЈО РЕЛИЋ

- Да је прошло време садашње, било би перфект.
- Ја сам сам. Вас је много.
- Када сам био мали, многе ствари су ми биле накарadne. Сада се осећам као некада.
- Лакше је плакати, него певати – кад вас туку.
- Шта вам вреди звање, ако вас нико не зове!

ЉУБИВОЈЕ РШУМОВИЋ

– Деца имају иста права као и људи, само што деца немају право да их користе.

– И мрак се шири брзином светлости.

– Кад се нешто важно одлучује у кући, мене пошаљу у самопослугу.

– Каиш је татин, прут је мамин. Моје су само сузе.

– Од свих дечијих књига, ја највише волим цртане филмове.

– Свако дете мора да има брата или сестру за разне потребе.

– Тужан сам, ко дете палог борца, јер сам чуо да волиш маторца!

МИЋО М. САВАНОВИЋ

- Здрав човек здраво корача.
- Зову ме Главоња, јер су ми снови увек просторно временски безгранични.
- Окрени се себи, док још имаш коме.
- Рад је једини учитељ који не греша.
- Свако од нас има своје звездане тренутке у животу. Жалосно је што многе преспавамо.

ДРАГАН САВИЋ

- Да се разумемо, ја сам за дијалог и ни речи више!
- Забринут сам. Омладина је опет почела да ћути.
- Одлично си говорио. Ништа ниси рекао!

СРЂАН СИМЕУНОВИЋ СЕНДАН

– Испеци па реци, да не би рекао, па био испечен.

– Лепа реч гвоздена врата отвара, а за ружну она и не постоје.

– Отац му је говорио да истина све побеђује. После јединице из математике схватио је да га лаже.

– Тукао га је ко је стигао, а онај који није, лупио би му шамар.

СЛОБОДАН СИМИЋ

– А на крају утакмице наши навијачи извели су почетни ударац.

– *Дођи да разговарамо као људи*, рече вук овци.

– Ја сам ватрени навијач. То знају сви у Ургентном центру.

– Ко каже да не знамо да пливамо? Буши чамац!

– Наш тим никог не може да бије, па ми навијачи морамо сами.

– Прво их је улица васпитала, а онда добила по њима име.

– Учим на туђим грешкама. Молио бих да ми се смањи градиво.

СЕРГЕЈ СКОРУПАН

- Имам престижан ауто. Сви ме престижу.
- Мијењам радну седмицу за двије викенд вечери.
- Мој ауто је као змај. Застарио и бљује ватру.

ТОМА СЛАВКОВИЋ

– Гледајући наш дневник са јединицама и двојкама, разредни старешина је рекао: “*Ово није дневник, ово је шикет сјорџске пројнозе*”.

– Дрво се на дрво наслања, јер дрво нема људску навику да се измакне.

– За време часа историје, кроз наше одељење дефилију војске, брује тенкови, пуцају топови, а наставници опет тврде да смо ми разбили прозор.

– Ја бих волео да се бавим боксом, али не волим што у том спорту неки хоће да ударе по носу.

– Ја сам стварно хтео да загрејем столицу, али сам у томе претерао. Сад тата мора да купи нову.

– Кад год се врати са родитељског састанка, тата је задовољан. Обично каже: “*Добро је, има и ѓорих*”!

– Камо среће да је човек човеку Вук! Било би мање неписмених.

– Лако је Перици. Он је летос пао са бицикла, а ја из математике.

– Од кад је учитељица рекла да сам жива ватра, сви желе да ме угасе, па сам стално мокар.

– Редари су најсрећнији кад Горан одговара математику, јер после тога не морају да бришу таблу.

– Три дана нисам долазио у школу, јер је Славица из VII₃ била болесна.

– У нашој кући ја сам *декин змај, бакино срце, мамино сунце, татајина мушкарчина, секин дебил...* Смео бих да се опкладим да су заборавили да се зовем Јанко.

– У основној школи наставници се такмиче чије је одељење најбоље. Тако на крају године ми сазнамо да је и Пера врло добар.

– У школи смо учили да су људи постали од мајмуна. Када сам код куће питао тату да ли сам и ја постао од мајмуна, он ми је опалио шамар.

МЛАДЕН СЛОВИЋ

– Професорка ми је рекла да за двојку морам знати где се налазе Динарске планине, а где Девизне низије.

– Професорка музичког ми је дала јединицу, јер сам је гледао за једну ноту ниже.

– Чувари у зоолошком врту имају тежак посао. Скоро као професори.

ВЛАДАН СОКИЋ

- Добио сам дечији додатак. Мама је родила брата.
- Нико није савршен, па ни ја.
- То је прави полиглота. Зна тридесет слова.
- У име Бога уведена је веронаука у школе. Али, ђаци ђаволи беже са часова.
- У школе је уведена веронаука, а ускоро ће и грејање.

СЛАВИША СПАСИЋ

- Да није ајкула, и ја бих ишао на море.
- Деда је потекао из сиромашне и напредне породице, син из напредне, а унук из богате.
- Иако ловци лажу, зечеви се плаше.
- Кукавица пева кукајући.
- Мало сутра свануло је данас.
- Од зеца се тражи да керу покаже иза ког грма чучи ловац.
- Осећам се као стари фијакер кад га провозају коњи.
- Стоп важи *non-siioj*.
- У топли оброк спада и шипак у палачинки.

ЉИЉАНА СПАСОЈЕВИЋ

- Писпу је књижевни род најближа фамилија.
- Све је кратког века, осим столећа.

ИВАНА СРЕЋКОВИЋ

- Да, касним. Чекала сам својих пет минута.
- Од свих обећања, *ништа* је, ипак, имало пресудан утицај.
- Ономе коме су речи играчка, цео живот је детињство.
- Славине су заврнуте, а живот тече ли, тече.
- Слон вам добро никад неће заборавити, човек нема толику меморију.

ЗОРАН СТАНОЈЕВИЋ

– Балерина је особа вична руковању ногама.

– Бар кад се о снегу ради, човеку не могу да кажу:
“Ако будеш добар, њагаће снег”.

– Дајем недељу дана октобра за онај сат из августа,
кад смо Маријана и ја јели сладолед на аеродрому.

– Данас сам испратио Марину до куће... Зашто не
станује ДАЉЕ?

– Ја сам за реформу календара. Зашто се распусту
не би додао који дан из осталих месеци?

– Још пет минута до звона... Ето, и програм на
ручном сату може да буде напет.

– Какав ми је цепарац, цепови ми нису потребни.

– Како време пролази све више се сазнаје шта има
ново јуче.

– Како да стекнем успомену? Добио сам диван
споменар, али ми, без успомена, пропада.

– Мењам брата који човеку краде жвакаћу гуму за
било шта друго.

– Метеоролози су највећи оптимисти. Они
непрекидно тврде да има времена.

– Микроорганизми су мали и кад порасту.

– На састанку шестица усвојен је закључак да
деветке постављају ствари наопако.

– Од свих часова у школи најбезопаснији је час растанка.

– Од свих штетних биљака највише презирем оне на којима расту шибе!

– Права је срећа што се сви рађамо баш на свој рођендан. Замислите да сам се родио неког дана кад се не дају никакви поклони!

– Предлажем да се у распуст уопште не рачунају дани када је лоше време.

– Сад од мене траже одговоре... Је ли могуће да баш нико ништа не зна?

– Сањао сам да је наш разред тако мали да у њега идемо само Марина и ја!

– Сви причају како је дивно што у пролеће све расте и буја, а после ме шаљу да се шишам!

– Тата се јуче много нервирао што ће кроз недељу дана почети да се нервира око припрема за летовање.

– Толико места на свету, а ја сам морао да се затекнем баш тамо где се ради писмени из математике.

– У пролеће све расте и буја, осим одмора између часова.

– У реду, али може ли у здравој исхрани да се нађе и нешто што ја волим?

– Шта ћу бити кад порастем? Па, бићу велики. Иначе, појма немам.

ВОЈИСЛАВ СТАНОЈЧИЋ

– Данас сам на часу математике био много бољи од Весне. Погледао сам је кришом четири пута, а она мене – ниједном.

– Наставници увек нађу да ме оцењују из предмета које слабије знам, а никад из познавања спорта, филма или рок музике.

– Није се само наставница запањила кад ме је прозвала, дотле ни ја сам нисам слутио шта све не знам.

– Шта човеку вреди што је старији за један распуст, кад има мање времена да се игра.

МИРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

- Деца су наша будућност, а она су много немирна.
- Добра деца ходају по тлу, а лоша се на главу пењу.
- Мудром мишу свака мачка је црна.
- Не мораш у Беч да идеш. Можеш и овде да се бечиш.
- У мојој кући ја сам кућни љубимац.

ПЕТАР СТЕФАНОВИЋ

– Никада у животу не идите главом кроз зид.
Имајте обзира према тапетама.

– Шта ће вам наставни планови, ако вам децу
васпитава улица. Довољан вам је план град.

МИЛКО СТОЈКОВИЋ

- “*Ви сте све то измислили*” – рекоше проналазачу.
- Зашто и сомови не ћуте као остале рибе?
- Из првог покушаја уписао сам се у библиотеку.
- Ја сам неваљало дете. Стално питам колико је сати.
- Ко високо лети, нека лети и треба да лети!
- Лако је Сунцу да сија дању. Нека оно сија ноћу!
- Мени, ето, почетак није тежак. Стално сам на почетку.
- Не можемо сви да учимо на грешкама. Мора неко и да греша.
- Познат сам по томе што за мене нико не зна.
- Признајем да сам крив. Признајте и ви да сте у праву!

СЛОБОДАН СТОЈКОВИЋ

- И због мале књиге настају велике бриге.
- Понекад се и ципеле стиде на чијим су ногама.
- Риба да је сита, удица би јој била играчка.

НИКОЛА ТАНАСИЈЕВИЋ

– Човек је човек, док у њему постоји пријатељство.

– Шта је то: “*Пуна школа ђака, ниоџкуда враџа?*”

Школа без врата.

МИОДРАГ ТАСИЋ

– Главобољу нам задаје једначина са много непознатих. Поготову што то нису величине.

– На млађима изгледа неће имати шта да остане.

– Пола пије, пола Шарцу даје. А данас и воду наплаћују.

ВИТОМИР ТЕОФИЛОВИЋ

– Гласови се деле на сугласнике, самогласнике и громогласнике.

– За противнике бирам само најслабије, што да страдају способни?

– Имам рђав слух, али чујем свашта.

– Ја никад нисам био овде, али видим да се све пуно изменило.

– Кад мишеви коло виде, нису ситни глодари.

– Краљ свих животиња, такође, је животиња.

– На добром смо путу. Још само да кренемо.

– Најтеже је кад ти умре бајка.

– Некима је развијен слушни, а некима послушни живац.

– Ода, о да!

– Реформи граматике највише се радују свезе и узвици.

– Само у речнику више је именица него заменица.

– Сваког госта за три дана доста. Осим ако смо ми гости.

– С ким си, онако ти је.

– У односу на Вуково доба, веома смо узрапредовали. Тада је више од половине нашег народа било неписмено, а сада је више од половине – писмено.

– У пустињи и травка је појам живота.

– Цар свих животиња, такође, је животиња.

– Што је чувенији, мање нас чује.

НЕДЕЉКО ТЕРЗИЋ

– Ако вам срце сиђе у пете, ходајте на рукама.

– Ако је устао на леву ногу, не мора да значи да читав дан треба да иде само на десној.

– Ако су деца наше највеће богатство, онда треба да иду у банке, а не у школе.

– Где год се штипа остају модрице. Само жица за веш вековно одолева штипаљкама.

– Никада не знате шта се скрива у магарцу. Можда Тројански коњ.

– Онда кад извучем крај, свеједно ми је да ли је он тањи или дебљи.

– Пао сам из историје кад сам рекао да су они повели у 18. веку, а ми изједначили у 23. минуту.

– Разлика између пуноглавца и празноглавца није у глави, него у репу.

– Разлика између човека и пса је и у томе што човек чупа градско зеленило, а пас га залива.

– Ухватише кривину иза угла.

МИЛАН ТОДОРОВ

- Домовино, ти си као славље.
- Зора се отегла до касно у ноћ.
- Не могу да идем вашим стопама. Ја носим већи број ципела.

ДЕЈАН ТОФЧЕВИЋ

- Видећеш ти своје, чим ти спадне оток.
- Да смо остали деца, били бисмо много бољи људи.
- Глуво доба ноћи је, причај гласније.
- Живимо у детињству. Причама никад краја.
- Историја се, кажу, понавља. А да ли се понавља географија?
- Кад устане кука и мотика, радови почињу.
- Какво време, да не пустиш пса из куће! Зато сам морао да изађем сам.
- Књига је човеков најбољи пријатељ. Када вам сви окрену леђа, ви окрените лист.
- Окрените лист. Прочитајте књигу.
- Пало им је лако, јер је било тешко.
- Са локомотивама је увек повуци, потегни.

МИЋА ТУМАРИЋ

- Бићу искрен. Слагаћу вас!
- Звони, лупање не ради!
- Свемирци код нас немају шансе. Мали су и зелени.

ВЛАЈКО ЂУЛАФИЋ

- Боже, како смо музикални! Ори се на све стране!
- Ко нема циља, не може да промаши.
- Нико себе оцијенити не може, рече нула.
- Сироти Марко Краљевић! Да је жив, могао би да бира буздоване.
- Туристи у нашој земљи могу свашта да виде.

МИЛАДИН ЂУЛАФИЋ

- Био је једино и најмлађе дијете својих родитеља.
- Да ли је “*хиџина ѿмоћ*” бржа од *формуле 1*?
- Замисли, космонаути иду на Марс, а пада снег.
- Ја ћу да идем напоље да се мало издувам ко осушен веш.
- Како сам се смрзао. Као месо из фрижидера.
- Милиционари и официри не би требало да улазе у аутобус кад је гужва. Могу врата да им пригњече капу.
- Ноћ је била пуна тишине и грмљавине.
- Назови 981, па питај има ли Бога.
- Сијалица је као сова. Дању спава, а ноћу лети.
- Тишина ми пробди уши.
- Толико сам огладнио да бих појео себе!
- Ући ћу у Гинисову књигу рекорда по безобразлуку!
- Шта раде ватрогасна кола кад се запале?

ЋОРЂЕ ФИШЕР

– *Биолоџија*: То што код нас има цвећки, то нема нигде на свету!

– *Геоџрафија*: И друге земље имају разуђене обале, али код нас није само обала разуђена.

– *Историја*: Наша светла прошлост и даље се изграђује и усавршава.

СЕНАД ХОНИЋ

– Волим јутро. Тада сам бар сигуран да ме прошла ноћ није појела.

– Кад сам био мали плашили су ме злим људима. Сад кад сам велики, плашим их се сам.

– *Људски је решиџи*, рече мајмун.

– Школа нас је учила да читамо и пишемо. Дакле, знамо ко је кривац.

БРАНА ЦВЕТКОВИЋ

– Ако о коме говориш добро, сваки ће ти тражити доказа, ако говориш зло сваки ће ти веровати.

– Најсрдачније се шире руке онда кад су празне.

– Од стотину који се свађају за једну ствар, у ствари се тек само један бори.

БРАНИСЛАВ ЦРНЧЕВИЋ

– Ако су сви изузев мене мој народ, мој јадни народ нема никога осим мене.

– Док је човек био мајмун, дрво му је била отаџбина.

– Како да верујемо човеку кад претке држи у кавезу, а потомке у неизвесности.

– Нема тако старог лава који би одбио да буде млад магарац.

– Повукао сам се у себе, а они су ме баш ту чекали.

– Убедили сте ме, али вам не верујем.

НЕНАД ЦРНЧЕВИЋ

– Ако дете васпитава улица, уместо књиге треба му купити план града!

– Лако је одговорити на питање. Одговори на одговор!

– Морамо пустити младе, да нам се не отргну!

– Најтеже се учи заједнички језик.

– Не играјте се са децом. Порашиће.

– Не лупај главу. Чуће да је празна.

– Не могу да заспим. Певају ми успаванке.

– Остварио ми се сан. Заспао сам.

– Свет је мали. Увек те пронађу.

– Умете ли са мном? Ја не умем.

– Уплашите ме! Да постанем неустрашив.

ВЛАДАН ЧИЗМОВИЋ

- Дјетету из епрувете отац је стаклорезац.
- *Зайаміићеш ти мене*, рече миш слону.
- Мене је донијела рода. Можда сам зато клемпав.
- Привреда је стала. Само дјеца расту.
- Птице пјевачице тезгаре на пијацама.
- Птице селице немају ријешено стамбено питање.
- Раја, Гаја и Влаја имају деонице код чика Баје.
- Споро, спорије: пуж.
- Стонога је најурила свога мужа, све са ноге на ногу.
- Судаћи по фризури, јежеви су панкери.
- У зоолошком врту животиње су као у кавезу.

ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ

- Кад дође јесен, увијек се сјетим школе.
- Није све тако црно, има и мало плавих модрица.
- Сломљени прозори су моја успомена из дјетињства.
- Тата је увијек у праву, кад мама није ту.

АЛЕКСАНДАР ЧОТРИЋ

– Био је најзапаженији играч на терену. Ударио је судију.

– И врапци знају да је бољи голуб на грани.

– И наш, дечији глас се чује. Код чика зубара.

– Кажу да љубав није за ђака. А ја сам се баш заљубио у географију.

– Лепо сам васпитан. А имам и друге мане.

– Одлично се слажем с млађим братом. Зато што сам јачи од њега.

– Снови не могу да се остваре спавањем.

– Учитељица је захтевала да се поправим. И ја сам се угојио три килограма.

БОГОЉУБ В. ЧУРОВИЋ

– Ако је свак ковач своје среће, онда су прави ковачи најгоре прошли.

– Знају они у којем грму лежи зец, само не смију да га пробуде.

– Изашла је нова географска карта СРЈ. Граничимо се са страним и домаћим државама.

– Кад је осјетио да је густо, разбистрило му се у глави.

– Кличе од плача.

– Пиши као што говориш, а читај како ти наредим.

– Пужеви су давно осјетили опасност од провалника, па своју кућицу стално носе са собом.

ДРАГОЉУБ ШАИН ЖУЛЕ

– Бака живи од данас до сутра, а за прексутра планира да пече палачинке.

– Бака никад не стоји испред огледала. Каже да се заситила своје лепоте.

– Брат је престао да игра шах оног момента када га је матирао противнички коњ.

– Да им се олакшао живот, треба поправити оне улице које одгајају децу.

– Да је Црвенкапа имала мобилни, позвала би полицију.

– Да сам ја уместо вука срео Црвенкапу, каква би то бајка била?

– Ђачке торбе све више личе на самаре. Лако је децу насамарити.

– Из фискултуре ћу добити одличну оцену, уместо да машем и ушима.

– Ја имам свој правац у животу, само ме спутавају саобраћајни знаци.

– Када орао ниско лети, то је за пилиће ваздушна опасност.

– Када сам се родио то је био мали догађај за човечанство, а велики за моју породицу.

– Лакше је фалсификовати историју него потпис.

– Лекције научим с ногу, па ми остане времена да се образујем.

– Мама и ја волимо цвеће. Зато између нас цвета поверење.

– Мама је доживела чудо само једном у животу. Када је мене родила.

– Мој другар је почео да риче. Носи тесне ципеле од говеђе коже.

– Мој проблем је у томе што често губим кључеве, а тата каже да се кључ проблема налази у глави.

– Најтеже ми је кад сам сам. Онда морам да размишљам својом главом.

– Не смем добро да зашиљим оловку. Бојим се да јој не пукне срце.

– Не чачкам мечку. Радије се играм с мачком.

– Нико не може да ме пребије, јер сам смотан као сајла.

– Нисам затворен у себе. Волим природну околину.

– Песма је лек за душу, а математика удар за главу.

– Почела сам да цртам пејзаже. Све солитер до солитера.

– Пуж држи рогове у приправности, у случају да бик насрне на њега.

– Од свих летилица највише волим голубе мира.

– Са баком сам у животном раскораку. Ја гајим цвеће, а она успомене.

– Сада сам на врхунцу своје моћи. Попео сам се тати директору на глави.

– Сама радим задатке из математике. Било би ми жао да мама добије јединицу.

– Само се рибе придржавају гесла: *Чистића је ђола здравља.*

– Тати нико није раван. Њему су сви криви.

– Ујко је полиглота. Говори за маму, тату, баку, секу и осталу многобројну родбину.

НИКОЛА ШАРАНОВИЋ

- Бог с тобом, синко! Који је то ђаво?
- Вук је појео магарца, чије име још није утврђено.
- И казне треба дијелити према заслугама.
- У каквим су односима голуб мира и праћка?

МИЛАН ШАРАЦ

- И нула добија вредност иза броја.
- Љубав је нешто док је имаш, а све кад је изгубиш.
- Човек се роди, плаче – угледао свет.
- Школа нас учи, а живот даје лекције

НЕВЕН ШИЈАКОВ

– Заљубио сам се у три девојчице, а ни у један предмет!

– Кажу да су у лажи кратке ноге, а ја имам дугоногу другарицу која често лаже!

– Моји родитељи су тачни. Тачно знају кад нешто кријем од њих.

– Не идем у школу! Тата ме до ње одбаци колима!

– Обогадио сам се! Имам петица за извоз!

– Ове зиме сам се санкао. Насанкала ме Снежана!

– Стао ми мозак. Хоће да се одмори од математике.

ДУШКО ШОБИЋ

- Да ли је и дан глуп као ноћ?
- Од како су га изуједале пчеле, највећа је фаца у граду.
- Робокап је најбољи полицајац. Има челичне живце.
- У здравој лампи, здрав дух.

ДРАГАН ШУШИЋ

- Деда Стефан умро после дугог и тешког живота.
- Кад истучете дете, запитајте се да ли сте му пружили још нешто, сем батина.
- Код нас је тешко учити на грешкама. Много обимно градиво.
- Наследници деда Милоја се жале да он, њима у инат, стално одлаже да умре.
- Наш национални слаткиш: *лења њиџа*.
- Не, нисам се прејео лимуна. Онако сам кисео.
- Никад нисам имао пса, нећу да ме гори од мене изводи у шетњу.

ПОГОВОР

*Цвећа има свуда, али не уме свако
да од њега исплетне венац.*

Грејем Грин

О афоризму, као засебном литерарном жанру и сатиричној врсти, постоји неколико дефиниција и књижевнотеоријских тумачења. Довољно је, за ову прилику, подсетити да се ради о тзв. уметничкој обради народне пословице, у чијој се сажетости и језгровитости налазе, пре свега, разне досетке, духовите мисли, језички обрти, критичке опаске, мудрости, идеје, поруке. Термин *афоризам* је грчког порекла (*aphorismos*) и означава издвојеност, одређење, мисао. Иако потиче из античких времена, афоризам се у европској литератури конституисао као књижевна врста тек у 16. веку, попримивши конкретну уметничку и филозофску димензију. За разлику од *еџиџрама*, који је у стиху, афоризам је у прозном облику, згуснут и сажет, састављен од неколико речи или кратких реченица. Афоризам је као кратка форма погодан за исказивање животних искустава и етичких ставова, а његове основне карактеристике су: непосредност, отвореност, духовитост, оштроумност, асоцијативност. Поред народних пословица и изрека, афоризми имају доста заједничких тачака са *џрафџиџима*, који у последње време представљају нови облик духовитог и сатиричног изражавања.

Зачетке афоризма у светској литератури треба тражити у Хипократовим саветима о лековима и болестима, насловљеним као “*Афоризми*”. Збирка овог истакнутог Сократовог савременика обухватала је четири стотине медицинских упутстава и сажетих савета, после којих се тер-

мин *афоризам* све више користи, али у другачијем значењу. У египатској и у књижевности старог Рима поједини истраживачи налазе мудре изреке и пословице, које по много чему подсећају на афоризме. У средњем веку, код Француза, Италијана и Шпанаца, афоризам се уобличава и модификује од медицинског и политичког, до филозофског и књижевног. Код Немаца афоризам се прихвата средином деветнаестог века. У енглеској књижевности Франсис Бекон је утемељио облик и поетику афоризма, дајући му нов смисао и уметничко значење тек крајем седамнаестог века. Афористички начин изражавања дуго је проналазио свој пут и самосталан израз, будући да су дидактичка средства била веома наглашена и присутна.

Као и у другим културама и литературама и код нас хумор и сатира имају своје корене у народном стваралаштву и усменим творевинама, односно у вицу и анегдотама, које представљају право богатство и језичке рудопе за разна истраживања. И у данашње време, када је научно–технолошка и компјутерска цивилизација доживела свој врхунац, актуелизовање и неговање народног хумора, сатире и фолклора уопште долази као право освежење. Упркос разним потешкоћама и животним проблемима, људи никада не избегавају хумор и сатиру, већ у њима налазе душевно уочиште и емотивно спокојство, сходно Његошевим стиховима:

*"Љеише ствари нема на свијету,
недо лице йуно веселости..."*

Кроз хумор и сатиру долазе до пуног изражаја народна духовитост, виспреност, оштроумност и, надасве, мудрост. Исте ове карактеристике важе и за уметнички афоризам, који се, неретко, заснива на поетици народне изреке и пословице. Елементи хумора и сатире присутни

су готово у свим жанровима и родовима народне и уметничке књижевности, али су се временом посебно издвојили у афоризам и епиграм, односно у специфичне облике лапидарног изражавања. Афоризам за децу и младе у домаћој литератури има дугу традицију, иако се као врста споро и несистематично развијао, односно у сенци поезије, прозе и драме. Његов развој је условљен и, по природи ствари, уско повезан са сатиrom за одрасле, тако да се може говорити о многим паралелама, заједничким својствима и компатибилним особеностима.

Прву “*Антологију српске афористике за децу*” приредила је Васка Јукић Марјановић (Београд, 1989). Овај пионирски подухват окупио је прилоге 21 афористичара, чиме је најављено истраживачко синтетизовање ове сатиричне врсте код нас. Напредак и знатно веће резултате на том плану донела је друга антологија српског афоризма за децу “*У фармеркама свети је ђесан*” Мирка Марковића (Београд, 1994), која обухвата опширан књижевно–историјски поговор и већи избор аутора. Придржавајући се хронолошког принципа, Марковић је зналачки и прегледно пошао од наших народних пословица, па преко писаца из доба просветитељства, романтизма, и међуратног периода – до савременика и класика. Његов избор обухвата тридесетак аутора, заступљених са једним или више афоризама.

Крајем осамнаестог века у српској књижевности зачиње се афоризам као засебна форма. Како Марковић примећује, збирка Михаила Максимовића “*Мали буквар за велику децу*” (Беч, 1792) означава преокрет и иновацију у афористичарском изражавању посвећеном одраслим читаоцима. Она се сматра “*првом књигом афоризама код Срба*”. Из доба просветитељства и класицизма издвајају се афористичарска достигнућа Јована Стерије Поповића, Божидара Кнежевића и Симе Лукиног Лазића, који су у

извесној мери допринели да се афоризам за децу и младе конституише у препознатљиву врсту и сатиричну форму.

Треба споменути хумористичку, дечију и омладинску штампу у Србији, на чијим странама су се оглашавали многи знани и анонимни ствараоци. Овде се, пре свега, мисли на листове: **Шаљивац** (1850), **Комарац**, **Стармали**, **Брка**, **Геца**, **Шило**, **Враголан**, **Врзино Коло**, **Чичак**, **Стршљен**, **Смех**, **Сатира**, **Јеж**, **Дечји пријатељ** и друге. Друга половина деветнаестог века била је плодна и пресудна за развој српског афоризма за децу и младе, који постаје све популарнији и признатији. Међутим, тек после Другог светског рата савремени писци ће знатно обогатити и афирмисати афоризам за децу и младе, а посебно Душан Радовић, Милован Витезовић, Владимир Булатовић Виб, Алек Марјано, Брана Црнчевић и многи други. Осим у неприкосновеном **Ошишаном језу** (1935) афористичари сарађују и са многим другим листовима и ревијама, које повремено или стално негују рубрику за афоризме. Веома велик допринос у развоју и афирмацији афоризама за децу и младе дали су часописи **Три** и **Етна** (наш први електронски сатиричник), као и многи листови за младу читалачку популацију **Змај**, **Невен**, **Полетарац**, **Дечије новине**, **Мали јеж** и други. Овоме треба додати и неколико антологија и избора афоризама, у којима се налази мноштво афоризама за децу и омладину: *Историја афокалијсе* (1987), *Нови српски афоризам*, (1988), *Печат времена* (1988), *Јежева чипанка* (1990), *Нагмудрен бол* (1995), *Људски је дрешић и њајриошски* (1995), *Враџ и шала* (2000), *Ера афоризма* (2002) и др.

За развој сатире у Црној Гори велику улогу одиграо је први црногорски лист за хумор и сатиру **Тшар** (Пљевља, 1893). Иако је излазило са прекидима, ово гласило је окупило одређен број хумориста и сатиричара. Између два рата излазили су и други листови сличне садржи-

не: **Сељачки одјек** (Црмница, 1914), **Узнички гласник** (Котор, 1921), **Карампана** (Котор, 1926), **Мали Радојица** (Цетиње, 1926), **Петегола** (Бока, 1927), **Алапача** (Беране, 1935), **Драча**, **Четка**, **Вихор**...

Многи од ових листова појавили су се само једном, а многи од њих до данас нису сачувани. Ове листове покретали су и уређивали: писци, интелектуалци, револуционари, просветни радници. Њихов тираж и техничка опрема, у то време бурних историјских превирања, били су више него скромни. Због недостатка и недоступности ове грађе, тешко је говорити о одређеном стваралачком континуитету и развоју сатире и хумора. Можемо констатовати да је у последњих двадесетак година, све више оних песника и писаца, који се озбиљније и конкретније посвећују афоризму, епиграму и сатири, а у склопу тога и афоризму за децу и младе. Од Другог светског рата до данас – сатиричари и афористичари објављивали су своје прилоге у рубрикама црногорских дневних листова, месечних ревија, књижевних часописа, илустрованих магазина и гласила. Од 2000. године излази **Жуч**, часопис за хумор и сатиру, а покренут је и Црногорски фестивал хумора и сатири у Даниловграду.

Афористику за децу и одрасле у Републици Српској у мањој и већој мери неговали су дневни листови, а највише специјализовани часопис **Носорог**, који има и своје електронско издање. Афористичари у дијаспори објављивали су повремено своје афоризме за децу и одрасле у **Европском језу**, **Европским новостима**, **Завичају** (Југославија) **Књижевном животу**, **Нашој речи** (Румунија), **Глас Париза** (Француска), **Јадран** (Немачка), **Глас аустралијских Срба** (Аустралија), **Кишобран** (Канада), **Огледало** (Сједињене Америчке Државе), **Тененум** (Швајцарска), **Дијаспора** (Аустрија), **Кишобран** (Канада)... Иако сатиричарско оглашавање наших писаца у свету није имало свој

континуитет и стваралачки идентитет који заслужује, оно је, ипак, успело да се избори за своју физиономију, одређену препознатљивост и перспективу.

Конституисање и развој афоризма за децу и младе нису били праволинијски, тако да није нимало једноставно говорити о његовој генези и утемељењу. Својом оригиналношћу, снагом и раскошношћу, овај вид стваралаштва се равноправно укључује у главне токове целокупне афористике и сатире. Афористичарска сцена, прожета различитим утицајима, променама, али и иновацијама, успела је да избаци на површину више снажних стваралачких личности, које су у домаћем свету сатире, па и шире, пронашли свој литерарни идентитет, створивши дела трајне уметничке вредности и значаја.

Афоризам је успео да се ослободи од моралистичко–дидактичког вербализма и анегдотско–епске интонације, захваљујући највише индивидуалним продорима у ново и оригинално, као и окретању ка (само)иронији и гротесци, те инвентивнијим тенденцијама и осамостаљивању израза. Доживљавајући афоризам као озбиљан и равноправан стваралачки чин, а не као успутно записивање и пригоду, афористичари се у својој непосусталости неретко надахњују и бројним друштвено–политичким темама. Они који пишу за децу и младе утичу на формирање нове естетике и поетике афоризама, који се темељи на особеним конститутивним елементима прилагођеним детињој рецепцији. С обзиром да нису изузети из свакодневног окружења и друштвено–политичких збивања, данас није претерано рећи да деци и младима нису непознате теме и проблеми из поменуте области, па ће у том смислу поједини афоризми на ту тему деловати разумљиво и приступачно.

Деца воле хумор, шалу, афоризам и све оно што ће разгалити њихову знатжељу и машту. Овај избор показу-

је да афористичари без пардона и двоумљења, на јасан и разумљив начин, исказују своје опаске, запажања, опомене и по(р)уке из света породице, друштва, школе, спорта, љубави, итд. Највећи број афоризама се односи на свакодневни живот, на његове недостатке и разна друга обељежја, која деца и млади добро осећају и разумеју. Заступљени афоризми су веома бритки и динамични са пуно алузије, асоцијације, ироније, гротеске, нонсенса, карикатуре, каламбура, вербалних и мисаоних обрта. Са посебним умећем и осећањем за језгровито, вишесмислено и фигуративно изражавање, афористичари стварају јединствен уметнички свет, који својим значењима и слојевитошћу оставља нарочит утисак на читаоца. Истовремено, афоризми намењени деци и младима у многоме су поједностављени по свом садржају, структури и идејно–тематској функцији.

Афоризам за (нај)млађе, према томе, у потпуној је сагласности са дечијим интелектуалним и сазнајним способностима, без елемената идеологизације и претеране мистификације. У овом избору има и неколико афоризама, који су, тако рећи, на међи стваралаштва за децу и стваралаштва за одрасле, али су, ипак, узети у обзир због своје семантичке флексибилности и мотивске једноставности. Треба истаћи још једну значајну особеност ових афоризама, а то је њихова *ангажованост*, односно суочавање са реалношћу и сизифовски напори на успостављању бољег, племенитијег и хуманијег живота. Та његошевска “*борба нејресџана*” код сатиричара је, уједно, њихова највећа инспирација и стваралачки изазов, а никако бекство од сурове стварности. У непрестаном дијалогу са свим облицима живота и рада, афористичари су увек актуелни и увек имају “*кеца у рукаву*”, односно интригантан одговор на сваку тему или проблем.

Афоризми доносе слободан дух и шира мотивска интересовања, са честим полемичким и критичким нотима, са разним облицима негодовања и немирења са постојећим стањем. Интимистички (психолошки) и конкретни (физички) доживљај света – афористичари су стилизовано и осмишљено дочарали, из перспективе детета и перспективе одраслих, уз честу карактеризацију и персонификацију ликова. У епицентру афоризама налазе се дете и његова наивност, односно човек и његова свакодневна животна путања.

Као и у свим другим афоризмима, и овде се могу наћи разноврсни доживљаји и запажања, идеје и поруке. Поред наглашених елемената ведрине и хумора, понекад ћемо наићи на призвуке песимистичког и суморног осећања света, што је, свакако ствар индивидуалне постике писца и његовог стања духа. Тиме су писци, заправо хтели да покажу да овај “*животиј није сан*”, односно да има и ону своју тамну страну. Приметно је да писци намерно избегавају сентименталност и разнеженост, већ се деци обраћају као равноправним партнерима, непосредно и одговорно.

Књига је насловљена према афоризму М. Мирановића Грофа: “*Све, све, али за инати*”, који, у ствари, представља алузију на наслов наше народне приче “*Све, све, али занати*”. Без обзира на новонастале друштвене и геополитичке промене у нас, ова књига није прављена ни са каквим националним побудама и политичким импликацијама, већ искључиво са уметничким и литерарним разлозима. Намера приређивача и издавача није била да дели писце ни у којем смислу, него, напротив, да их окупи и покаже шта им је заједничко и квалитетно у афористичком изражавању за децу и младе. У овом тренутку и у овим културолошким условима, нама овај број и начин представљања писца изгледа методолошки најприхватљивији и најприкладнији, иако је, наравно, било могућности и за

другачије приступе. Пирандело би на то, у афористичарском стилу, одговорио: *“Тако је, ако вам се њако чини”*.

Овај избор не одсликава само индивидуални укус антологичара, колико представља један могући преглед афоризама и њихову вредносну компоненту. Не залазећи ван естетских оквира, намера је била да приредимо књигу која би обухватала најрепрезентативније примере наших афоризама за децу и младе. Свесни разноврсности и извесне неуједначености расположиве грађе, желели смо, такође, да укажемо на развојни лук, преображаје и перспективу ове сатиричне врсте, која доживљава крупне промене и успоне у последње време, успостављајући завидан стваралачки континуитет.

Пред нама је пројекат, чији је основни циљ, пре свега, да окупи и представи што већи број квалитетних афористичара за децу и младе са целокупног српског говорног подручја и дијаспоре. Избор обухвата **200** афористичара различитих генерација, вокација и усмерења, различитих стилова и акцената, али са бројним заједничким именитељима у сатиричном обраћању деци и младима, које својим садржајима разматра широку лепезу људског живота и рада, скоро од постанка света до данашњих дана.

Критеријуми у избору афоризама били су искључиво уметничког карактера. Трудили смо се да не изоставимо ниједно вредно име, иако су у оваквом послу пропусти сасвим могући. О заступљеним писцима нису дате основне био–библиографске напомене, како због ограничености простора тако и због недоступности материјала. Без обзира што има аутора са различитим бројем заступљених афоризама, нисмо хтели никог да фаворизујемо и посебно издвајамо, јер за нешто тако није било потребе. Придржавали смо се и оног познатог става Пола Елијара: *“Најбољи је онај избор који сами сачинише”*.

Антологија показује да су заступљени аутори несумњиво овладали вештином и формом афоризама, те да добро познају његове законитости и поетику. Афоризми су у тематско–мотивском погледу разноврсни и богати, те због тога нисмо правили никакву њихову класификацију или поделу, већ смо се определили да писце и њихове афоризме сврстамо по азбучном распореду. Настојали смо, такође, да изаберемо оне афоризме који ће на изванредан начин дочарати индивидуалну поетику сваког аутора понаособ. Међу заступљеним ауторима има познатих писаца, песника и афористичара, а немали број је оних који дебитују или се први пут појављују у антологијском избору. Иако о укусима не треба расправљати, верујемо да ће време показати оправданост и валидност овог подухвата.

Ова још увек недовољно истражена и позната област није задуго имала одговарајућу подршку књижевне критике, без обзира на појединачне приступе, рецензије књига, новинске записе, награде и преводе. Можда ће овај избор бити једна од прилика да се ова врста афоризма као особена и феноменолошка целина шире и студиозније сагледа са више аспеката. Надамо се да ће овај избор омогућити да се стекне потпунији увид у вредност, карактеристике и перспективу домаће афористике за децу и младе, која је сада још једном интегрисана и систематизована на одређен начин.

У Београду,
фебруар 2007.

Мр Милутин ЂУРИЧКОВИЋ

РЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РЕЧИ И ИЗРАЗА

Азурна обала (фр.) – позната плажа у Француској

алипинисти – планинари

аљина – хаљина

анестезиолог (гр.) – лекар који даје анестезију

антологија (гр.) – цветник, одабир најлепших уметничких прилога

Архимед – старогрчки научник, математичар

астроном (гр.) – истраживач небеског свода и свемира

аути (енг.) – ван, напоље

барон Минхаузен – јунак из немачких бајки, познати лажов

бејзбол – врста спорта

беспризорни – незорни, неугледни

биоро (гр.) – канцеларија, писарница

благодареније – захвалност

бођиње – врста заразне болести

бонион (фр.) – правила понашања, отмено држање

вајда – корист

вакуум – празан простор

вамѿир – демон, митско биће

Ван Гоѿ Винсенѿ – славни холандски сликар

васеленски – светски, општи

великаши – богаташи

Визанѿијско царсѿво – источно римско царство

врбовати – отимати, приволети

Вукова ѿгодина – обележавање двестоте године Вуковог рођења

Гаврило Принципѿ – познати српски патриота

ѿаранѿија (фр.) – јемство, сигурност

Гарѿамел – лик из цртаног филма за децу

ѿеније (фр.) – паметан, обдарен, урођена способност духа

ѿеометѿрија (гр.) – земљомерство; део математике

ѿесло – мото, пословица, мисао

Гинисова књиѿа – књиѿа светских рекорда

дебил – ментално неразвијена особа

девизе – страни новац, валута

дезерѿери (фр.) – војни бегунац

деонице – акције, папири од вредности

деѿонаѿија (лат.) – пуцањ, експлозија

дефиле (фр.) – свечан пролазак, парада
дијаспора (гр.) – расејање, живот ван домовине
дијломата (гр.) – државник, политичар
добродејтељ – добро дело
домаћа радноста – домаћинство, кућна производња
доинг контрола – тестирање недозвољених средстава
дрека – вика, галама
дувар – зид

еволуција (лат.) – развитак, развојни пут
Еди Марфи – познати тамнопути амерички глумац
Езој – старогрчки писац басни
експедиција (лат.) – слање, поход више лица са извесним
циљем
експеримент (лат.) – опит, оглед, покушај
ејрувета – стаклена издужена посудица
Еским – народ који живи на северном полу
еурека – узвик, изговор, откриће

закон релативности – научна теорија Алберта Ајнштајна
земљина тежа – гравитација, сила

ивер – врста дрвета

иџнорисаџи (лат) – омаловажавати, не хтети знати за нешто

идеал (гр.) – узор, савршенство

идол (гр.) – предмет обожавања

изнуџрица – утроба, стомак

изображенија – извитопереност, уображеност

ин (енг.) – у, унутар; пренесено значење савремен, актуелан

исџраџа – истражни поступак

инџелекџуалац – образован човек

Јава – индонежанско острво

јџџак – друг, ортак

Карењина Ана – лик из истоименог Толстојевог романа

каријера (фр.) – ток службе, пут живота

каскадер (фр.) – заменик глумца у појединим сценама

каџасџрофа (гр.) – пропаст, непогода, обрт

каџеџџа (гр.) – краћа страница у правоуглом троуглу

клонирање – генетско пресликавање

колонија (лат.) – насебина, насеље

колунџ – окрет, обрт

комисија (лат.) – званична лица за обављање неког посла

конкурс (лат.) – такмичење, натицање

констатаивати (фр.) – утврђивати, установити

Коњарник – насеље у Београду

краул – врста пливања

кримић – криминалистички филм или роман

крстишки райови – покрети хришћана за ослобађање светих земаља

курје око – жуљ на нози

Лав Толстој – славни руски књижевник

лакмус (хол.) – плава обојена материја

лакрдија (тур.) – шала, шегачење

Леси – пас, лик из романа “*Леси се враћа кући*” Џека Лондона

лоџика (гр.) – разум, здраво мишљење и расуђивање

лоза – лозова ракија

лошо – игре на срећу

маџ – мађионичар

мамурлук – стање после пијанства

маркетинџ (енг.) – одлуке и мере у предузећу за бољи пласман робе

меџији (лат.) – средства јавног информисања

меморија (лат.) – памћење, сећање

метеоролоџ (гр.) – научник који се бави атмосфером и природним појавама

микроорганізми (гр.) – жива бића видљива само помоћу оптичких помагала

Милићевић Бранко – познати глумац за децу

мис (енг.) – млада дама, лепотица

морал (лат.) – скуп етичких норми, скуп обичаја

моџо (фр.) – девиза, пословица, мисао

Наполеон Бонапарт – славни француски војсковођа

наравоученије – поука

национални – народни

некрећнине – имовина, куће, станови

ниво (фр.) – степен висине нечега, равномер

нигда – никад

Никола Тесла – славни српски научник, физичар

Нил – река у Египту

овчар – пас који чува овце

ода (гр.) – врста свечане песме

Олимпијско село – боравиште учесника олимпијских игара

оџиџи – оглед, покушај

оџимиста (лат.) – човек који на живот гледа лепо и ведро

органски (гр.) – јединствен, целовит

ореол (фр.) – светао венац око главе светитеља, сјај, слава

оријентација (фр.) – сналажење у простору, упућивање

џанк – врста забавне музике за младе

песимиста (лат.) – поглед на свет који живот посматра са лоше стране

пех (нем.) – несрећа, невоља

Пиза – град у Италији, са кривим торњем

пијаниста (фр.) – свирач на клавиру

пласиран (фр.) – намештен, смештен, постављен

плуџ – рало

плурализам (лат.) – мноштво, постојање множине

позитивна нула – економски израз за пословање без добитка и губитка

покондирен – ображен

полиглота (гр.) – зналац више језика

пони – мали коњ

престижан – угледан, истакнут

привилегија (лат.) – предност, повластица, преимућство

принадлежи – проиходи, проистиче

приправност – стање приправности, оперативна мера обезбеђења

пушкومت – домет пушке

рај – царство божије, вечни живот

реферат (лат.) – извештај

реформа (лат.) – преуређење, преустројство

Римско царство – највећа држава старог света

Робокај – врста играчке за децу

рок (енг.) – врста забавне музике

сајла – челично уже

самар – део коњске опреме

семестар (лат.) – полугође, пола године

сецирајти – проучавање унутрашње грађе организма

СКОЈ – Савез комунистичке омладине Југославије

сирема – образовање

сода (фр.) – вода са раствореном киселином

Сократ – старогрчки филозоф

сионзор (енг.) – покровитељ, дародавац

статистика (лат.) – наука о стању у држави израженом у бројевима

сујеверје – магијски поглед на свет

сфера (гр.) – лопта, круг

штатика (гр.) – вештина, умешност

штататура – улазни део рачунара

шкет (енг.) – листић, карта, купон

Тито Јосип Броз – некадашњи председник Југославије

шљага – батина, прут

шойуз – буздован, гвоздено оружје

Тријумфална каиџа – познати историјски споменик у
Паризу

Тројански коњ – дрвени митски коњ из грчке историје

џрон – престо, владавина

удесийџи – спремити, средити

Урџениџни ценџар – здравствена специјализована установа
за хитно збрињавање витално угрожених лица

фалсификованџи (лат.) – кривотворити, лагати

фараони (јевр.) – титула египатских краљева

филмска дива (лат.) – позната и обожавана глумица

форе – шале, згоде, досетке

Фридрих Барбароса – немачки владар и краљ

функција (лат.) – вршење, служба, рад

хаје – марити за нешто, бринути

Хамлеџ – јунак истоимене Шекспирове трагедије

хејви метџал (енг.) – врста забавне музике

Хераклиџ – старогрчки филозоф, мислилац

хиџоџенуза (гр.) – највећа страница у правоуглом троуглу

џар Тројан – лик из народних бајки и предања

цимер – школски друг, партнер

Дек Трбосек – енглески убица, филмски лик

шиба – батина, прут

шифра (фр.) – тајно писмо, почетна слова имена и презимена

ширицер (нем.) – вино помешано са содом или киселом водом

шунд (нем.) – лоша роба, безвредно уметничко дело

БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Милуџин Ђуричковић (1967, Дечани) завршио студије југословенске књижевности и српског језика на Филолошком факултету у Приштини и магистрирао из области књижевности за децу. Песник и прозни писац за децу и одрасле, књижевни и позоришни критичар, новинар и афористичар. Живи и ради у Земуну.

Објавио следеће књиге:

1. *Хиландарски печат* (1992, песме)
2. *Наранџа у врџу* (1992, песме)
3. *Светиљка у чамицу* (1993, хаику)
4. *Чаролије* (1994, за децу)
5. *Ја ћу биџи гроф* (1998, за децу)
6. *Најдража река* (1999, антологија)
7. *Мити и завичај* (2000, коаутор, монографија)
8. *Једнославни њредели* (2001, песме)
9. *Небески храм* (2001, антологија)
10. *Дечак који је њрођуџао море* (2002, за децу)
11. *Седма сџрана светиња* (2002, коаутор, за децу)
12. *Анџолођија драмских џексџова за децу* (2002, 2006)
13. *Даривање лејџије* (2003, антологија)

14. *Ход по сунцу* (2003, умотворине)
15. *Књиџа пона смеха* (2005, за децу)
16. *Музеј иџрачака* (2006, антологија, коаутор)
17. *Енерџија покреџа* (2006, позоришна критика)
18. *Народне леџенде и предања* (2007)
19. *Народна веровања и обичаји* (2007).

САДРЖАЈ

<i>Увод</i>	5
1. Мирослав Антић (1932–1986).....	7
2. Александар Баљак (1954).....	8
3. Влада Батинић (1958).....	9
4. Миладин Берић.....	10
5. Милан Бештић (1952).....	11
6. Зоран Богдановић (1939).....	12
7. Радивоје Бојичић (1949).....	13
8. Ратко Брковић (1949).....	15
9. Веселин Брновић (1937).....	16
10. Војислав Војин Брновић (1934).....	17
11. Јасмина Буква (1961).....	18
12. Владимир Виб Булатовић (1931–1994).....	19
13. Комнен Булатовић (1938).....	20
14. Божидар Васиљевић (1951).....	21
15. Богољуб Бобан Велимировић (1943).....	22
16. Горан Вельковић (1961).....	23
17. Душан Видаковић (1969).....	24
18. Милован Витезовић (1944).....	25

19. Владислав Влаховић (1963).....	28
20. Јевтимије Војиновић.....	29
21. Милован Вржина (1951).....	31
22. Живко Вујић.....	33
23. Стефан Вујчић (1989).....	34
24. Слободан Вукановић (1944).....	35
25. Василије Вуковић (1942).....	36
26. Горан Вучковић.....	37
27. Горан Гаћеша (1967).....	38
28. Радоје Мађо Головић (1970).....	41
29. Радмила Грбовић.....	42
30. Ратко Дангубић (1946).....	43
31. Снежана Дачић.....	44
32. Весна Денчић (1963).....	45
33. Живојин Денчић (1939).....	46
34. Никола Дмитровић (1946).....	47
35. Раде Ђерговић (1948).....	50
36. Драгомир Ђорђевић (1953–1999).....	52
37. Миломир Ђукановић (1948).....	53
38. Милош Ђурђев.....	54
39. Марина Ђурица.....	55
40. Душан Ђуришић (1932).....	56
41. Зоран Ђуровић (1960).....	57
42. Анђелко Ердељанин (1941).....	58

43. Добрица Ерић (1936).....	61
44. Игор Живковић.....	62
45. Миљенко Жуборски (Миленко Поповић) (1938)....	63
46. Дарко Батан Жуњић (1967).....	64
47. Растко Закић (1942).....	65
48. Антон Дудо Заковшек (1970).....	66
49. Влатко Ивановић (1939).....	67
50. Драган Ивошевић.....	68
51. Милан Маја Илић (1950).....	69
52. Милован Минимакс Илић (1938–2005).....	70
53. Малиша Јакшић.....	71
54. Гојко Јанковић (1931).....	72
55. Слободан Јанковић (1935).....	73
56. Зоран Јовановић (1959).....	74
57. Јован Змај Јовановић (1833–1904).....	75
58. Петар Јовановић.....	76
59. Раде Јовановић (1939).....	77
60. Славица Јовановић.....	78
61. Саша Јовичић Екс (1969).....	79
62. Драгиша Л. Јововић (1951).....	80
63. Рајко Јоличић (1947).....	81
64. Драган Кабадајић.....	82
65. Милорад Калезић (1936–2006).....	83
66. Петар Кандић (1946).....	85

67. Горан Кљајић (1955).....	86
68. Николина Кљајић.....	87
69. Јово Кнежевић (1948).....	88
70. Небојша Бобо Кнежевић (1963).....	89
71. Зоран Р. Ковачевић (1950).....	90
72. Павле Ковачевић (1940).....	91
73. Весна Костић (1968).....	92
74. Милан Дуго Кривокапић (1947).....	93
75. Владимир Кусовац.....	94
76. Спасоје Лабудовић (1934).....	95
77. Голуб Лазаревић (1937).....	96
78. Петар Лазић (1960).....	97
79. Сима Лукин Лазић.....	98
80. Илија Лакушић (1947).....	99
81. Ђорђе Латиновић (1961).....	100
82. Дејан Лопичић (1939).....	101
83. Бојан Љубеновић (1972).....	102
84. Ива Мажуранић (Миодраг Милојевић) (1952).....	104
85. Миодраг Д. Максимовић (1939).....	105
86. Јулијана Малетић.....	106
87. Маја Малишић (1986).....	107
88. Љубиша Манојловић (1913–1997).....	108
89. Бошко Маринковић (1943).....	109
90. Божо Марић (1952).....	110

91. Раде Маричић.....	111
92. Алек Марјано (Алексије Марјановић) (1935–1992)..	112
93. Бодин Марјановић (1963–1991).....	115
94. Васка Јукић Марјановић (1935).....	117
95. Илија Марковић (1940).....	118
96. Томислав Марковић (1976).....	119
97. Андрија Маркуш (1941).....	121
98. Саво Мартиновић (1935).....	122
99. Живко Мацаревић (1952).....	124
100. Александар Мијалковић (1968).....	125
101. Иван Миленковић.....	126
102. Бранко Милетић.....	127
103. Зоран Милић (1940).....	128
104. Милош Милић.....	129
105. Жарко Миловановић (1947).....	130
106. Микан Миловановић (1934).....	131
107. Саша Миловановић (1976).....	132
108. Дејан Милојевић (1959).....	133
109. Бранко Милошевић.....	134
110. Драгутин Карло Минић (1942).....	135
111. Мијо Мирановић Гроф (1943).....	136
112. Драгослав Митровић (1964).....	137
113. Митар Митровић (1933).....	138
114. Владимир Мићковић (1967).....	140

115. Радомир Мићуновић (1940).....	141
116. Ивко Михајловић (1964).....	142
117. Рајко Мицин.....	143
118. Веселин Лари Мишњић (1954).....	144
119. Горан Мракић (1979).....	145
120. Љубомир Ненадовић (1826-1895).....	146
121. Нинус Несторовић (1965).....	147
122. Ненад Николић.....	148
123. Рако М. Никчевић (1938).....	149
124. Александар Новаковић (1975).....	150
125. Катарина Новаковић (1979).....	151
126. Миодраг Новаковић (1940).....	152
127. Небојша Новаковић.....	153
128. Рајко Новаковић.....	154
129. Доситеј Обрадовић (1739–1811).....	155
130. Драган Огњановић (1972).....	156
131. Мошо Одаловић (1947).....	157
132. Бора Ољачић (1930).....	158
133. Ђорђе Оташевић (1959).....	160
134. Ратко М. Павићевић (1946).....	161
135. Драган Павличић (1958).....	163
136. Милан С. Павловић (1978).....	164
137. Срба Павловић (1942).....	165
138. Миленко Пајовић (1953).....	167

139. Раша Папеш (1947).....	168
140. Момчило Параушић (1934).....	169
141. Дејан Патаковић (1941).....	170
142. Живан Г. Петровић.....	171
143. Јован Петровић.....	172
144. Божидар Пешев (1946).....	174
145. Марко Пешић (1986).....	175
146. Јован Стерија Поповић (1806–1956).....	176
147. Зоран Т. Поповић (1957).....	177
148. Душан Пуача (1949).....	180
149. Борислав Пуб Путник (1940).....	181
150. Радомир Путниковић (1936).....	182
151. Душан Радовић (1922–1984).....	183
152. Милорад Радуновић (1926).....	185
153. Миодраг Мијо Раичевић (1955).....	186
154. Вељко Рајковић (1954).....	187
155. Зоран Ранкић (1935).....	188
156. Војислав Ратковић (1951).....	189
157. Радомир Рацковић (1943).....	190
158. Пајо Релић.....	191
159. Љубивоје Ршумовић (1939).....	192
160. Мићо М. Савановић.....	193
161. Драган Савић.....	194
162. Срђан Симеуновић Сендан (1966).....	195

163. Слободан Симић (1963).....	196
164. Сергеј Скорупан (1974).....	197
165. Тома Славковић (1935).....	198
166. Младен Словић (1986).....	200
167. Владан Сокић (1963–2005).....	201
168. Славиша Спасић.....	202
169. Љиљана Спасојевић.....	203
170. Ивана Срећковић.....	204
171. Зоран Станојевић (1970).....	205
172. Војислав Станојчић (1933).....	207
173. Мирослав Стефановић.....	208
174. Петар Стефановић.....	209
175. Милко Стојковић (1959).....	210
176. Слободан Стојковић (1943-2006).....	211
177. Никола Танасијевић.....	212
178. Миодраг Тасић (1961).....	213
179. Витомир Теофиловић (1943).....	214
180. Недељко Терзић (1949).....	216
181. Милан Тодоров (1951).....	217
182. Дејан Тофчевић (1971).....	218
183. Мића Тумарић (1949).....	219
184. Влајко Ћулафић (1957).....	220
185. Миладин Ћулафић (1939).....	221
186. Ђорђе Фишер (1933–1992).....	222

187. Сенад Хонић (1963).....	223
188. Брана Цветковић (1875–1942).....	224
189. Бранислав Црнчевић (1933).....	225
190. Ненад Црнчевић (1950–1998).....	226
191. Владан Чизмовић (1968).....	227
192. Зорка Чордашевић (1951).....	228
193. Александар Чотрић (1966).....	229
194. Богољуб В. Чуровић.....	230
195. Драгољуб Шаин Жуле (1958).....	231
196. Никола Шарановић (1933).....	234
197. Милан Шарац.....	235
198. Невен Шијаков (1965).....	236
199. Душко Шобић.....	237
200. Драган Шушић (1932).....	238
<i>Поџовор</i>	239
<i>Речник мање познатих речи и израза</i>	249
<i>Белешка о аутору</i>	259

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41–93–84 (082.2)
821.163.41–93–36 (082.2)
821–93–84 (082.2)
821.163.41.09–84

СВЕ, све, али за инат : антологија афоризама за децу и младе / [приредио] Милутин Ђуричковић. – Београд : Алма, 2007 (Београд : Скрипта интернационал). – 270 стр. : 21 см. – (Библиотека Хумор и сатира) / [Алма]

ISBN 978–86–84023–68-3
1. Ђуричковић, Милутин
а) Српски афоризми

COBISS – ID 138195468